

Giới thiệu Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư

Thể loại: ngôn tình, trọng sinh, cổ đại...

Ở kiếp trước nàng có thân phận cao quý là đích trưởng nữ của một gia tộc thượng cổ thần bí, lại còn tài sắc khuynh thành không ai sánh kịp, tương lai rộng mở cũng vì vậy mà nàng bị trưởng lão hãm hại, tự phát nổ bỏ mình.

Đến kiếp này nàng sống lại lần nữa nhưng vào thân phận là độc nữ tướng phủ, khi vừa mới sinh ra thì nàng lại khắc chết mẹ ruột, khắc cả bà vú của đích Tam tiểu thư.

Nếu mọi người nhìn bề ngoài thì sẽ thấy rằng nàng có tính tình rất nhút nhát yếu mềm, nhưng ai có thể biết được những gì được ẩn giấu ở trong cơ thể chân thật khi nàng thức tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tự nổ

Thành phố A, ở trên sườn núi ngoại thành, có một toà nhà cổ mang tính lịch sử Trung Quốc đứng sừng sững nơi đó. Nhìn từ xa xa, có thể cảm nhận được sự bí ẩn của nó.

Những người hiện đại không biết tới nơi này. Một nơi ở cổ xưa do một gia tộc thời thượng cổ lưu truyền lại cho tới ngày nay. Đây là gia tộc họ Vị An. Người An gia ẩn mình thấp điệu với thế giới bên ngoài, số lượng thành viên trong tộc rất ít. Mỗi một thế hệ đều là đơn truyền, chỉ truyền cho một mình đích nữ. Bởi đặc tính thượng cổ của người An gia, hiếm khi có thể sinh được con trai.

Mỗi một thế hệ đích nữ An gia, đều sẽ được truyền thừa một lực lượng trong huyết mạch của dòng tộc: Vị Độc.

Đích nữ An gia, từ khi sinh ra đã mang theo độc, có thể giúp ích cứu người, càng có thể hại người vô hình. Thiên phú chế độc càng cao, lực lượng càng to lớn, không thể phỏng đoán.

Đây là thứ mà mỗi một thế hệ đích nữ An gia được trời ban cho từ lúc sinh ra. Sau khi đủ tuổi rồi đi, cho dù lợi hại hay yếu kém, cũng chỉ có đích nữ An gia mới biết được.

Thế hệ truyền thừa này, đã là truyền nhân thứ 375 của An gia. Đích trưởng nữ An gia của thế hệ này, tên là An Yên.

An thị nữ lúc trước, bởi vì có bản lĩnh đặc biệt, mặc dù tính tình cao ngạo, nhưng có tầm nhìn cao, người bình thường không thể so sánh được. Khi ở ẩn trong thành phố, luôn nằm trên địa vị cao, hoặc là dẫn dắt doanh nghiệp toàn quốc, hoặc là độc chiếm trong giới giải trí.

Tuy nhiên, một thế hệ An Yên, hoàn toàn trái ngược với thường lệ.

Cô trời sinh tính tình lười nhác, thiên phú cũng không khác gì người thường, có thể nói là đích nữ vô năng nhất trong truyền thừa của người An gia, khiến cho các vị trưởng lão trong tộc Vị An cực kỳ lo lắng. Bọn họ lo lắng huyết mạch An thị sẽ bị gián đoạn, từ đây sẽ trở thành người bình thường.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng tám, trưởng lão An gia triệu tập cuộc họp với toàn bộ An gia, bao gồm cả An Yên cùng với con dòng nối dõi An gia. Không ai biết được, tám đại trưởng lão An gia triệu tập bọn họ từ các nơi trên thế giới quay về An gia có mục đích gì.

An Yên, lại cực kỳ rõ ràng.

Khi cô mặc một thân váy dài xám trắng xuất hiện ở ngôi nhà cổ An gia, những người An gia khác đều đã tới đông đủ, chỉ chờ cô tới, chỉ vì cô là một thế hệ đích trưởng nữ, đó là tộc trưởng của thế hệ này.

Vẫn là bộ dáng lười nhác không chút để ý, bàn tay trắng nhỏ dài phảng phất như không có xương, vô cùng tái nhợt. Cô vén một lọn tóc bên má lên, nhìn về phía những vị trưởng lão trước mặt.

"Đại trưởng lão, sao bà sót ruột triệu hồi tôi như thế? Không biết gọi tôi là vì chuyện gì?"

Trên mặt đại trưởng lão bị điểm danh không có chút biểu tình gì, đôi mắt híp lại nhìn về phía cô. Tận đáy lòng cô rất coi thường một thế hệ tộc trưởng này. Hãy tưởng tượng một thế hệ tộc trưởng giống như các quan chức chính phủ, chính là một thế hệ kinh doanh tốt nhất được truyền lại tới đời này, và đời trước đó nữa... cũng không cần phải nói thêm nữa.

Một thế hệ này thì sao?

Cô chỉ là một học viên bình thường tại một học viện y học Trung Quốc, còn là thuộc khoa hậu môn trực tràng. Sao bà ta có thể cam tâm! Các tộc trưởng An gia, nhất định phải là một người tuyệt đại phong hoa, nổi danh trên thế giới, không ai có thể sánh được.

"Tất nhiên là trong tộc có chuyện quan trọng, vì vậy mới triệu tập tất cả mọi người quay về."

An Yên nghe xong, mỉm cười nhìn bà ta một cái, nhếch môi, không chút nào để ý.

Cô quay đầu lại, trên mặt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Sau nhiều thế hệ An gia như vậy, chỉ có cô là "phế vật" duy nhất, hiện giờ đã 25 tuổi, nhưng vẫn chưa sinh con nối dõi đời sau, nhất định đã khiến các trưởng lão trong tộc lo lắng.

A, phế vật?!

An Yên nheo mắt lại, nở nụ cười tươi.

Đợi đến khi An Yên chậm rãi ngồi xuống trên vị trí gia chủ - chiếc ghế đỏ không biết đã được truyền qua bao nhiêu đời. Tám đại trưởng lão bỗng nhiên cùng nhau tiến lên từ các hướng khác nhau, vây quanh An Yên.

Phía dưới có người kinh ngạc, có người cười lạnh, có người bàng quan, cũng có người cười trộm.

An Yên đương nhiên là người cười tươi nhất, cô lười biếng ngáp một cái, dựa lưng ở trên ghế phía sau, nhìn lướt qua chung quanh.

"Ha ha, tám đại trưởng lão An gia, đối phó với một phế vật như tôi, cần gì phải phí sức lớn như thế?"

Mặc dù là lời phản bác, nhưng bàn tay dưới ống tay áo lại chuyển động xoay nhanh, dường như có vật gì đó chảy xuống từ phía trong.

An Yên biết rất rõ ràng, đây là cảm thuật của An gia, đã trải qua bao nhiêu thế hệ, trong gia phả chỉ có một vị tộc trưởng An gia từng bị như thế. Chẳng lẽ cô là vị may mắn thứ hai sao?

Để cứu lấy một thế hệ An thị này, các tộc trưởng sẽ dùng toàn bộ lực lượng, truyền thừa huyết mạch từ trên người dòng chính đích nữ An gia tới một vị nào có bản lĩnh cao cường nhất, bảo toàn huyết mạch của An gia.

Tuy nhiên, tộc trưởng là cô chỉ có thể chết, mới có thể mở ra một con đường này.

Tám đại trưởng lão là những người cân bằng cuộc sống của tộc trưởng, cho dù là An Yên, sức của một người căn bản không thể nào phản kháng lại.

Tuy nhiên, cho dù không thể phản kháng, sao cô có thể không gây khó khăn cho các vị trưởng lão?!

Muốn ta chết, mỗi một người An gia đều sẽ không thể sống tốt!

Đôi mắt cô lười biếng tự lại ánh sáng sắc bén, bàn tay trắng giờ lên, cổ độc vô thanh vô tức rơi vào trong mắt mỗi người đang ngồi nơi đó. Đồng thời, thân thể của cô cũng đã bị các vị trưởng lão áp bức phình lớn, ngưng kết một cách nhanh chóng.

Cuối cùng, hóa thành một luồng ánh sáng, một tiếng nổ lớn vang lên trong ngôi nhà cổ!

Nhưng luồng ánh sáng này không bay tới và nhập vào trên người của đích nữ đời kế tiếp, mà là bay về phía chân trời. Giây tiếp theo, trong ngôi nhà cổ An gia phát ra từng tiếng kêu rên, liên miên không dứt ở phía trên sườn núi.

.....

Cùng lúc đó, trong đại lục thời không viễn cổ Kỳ Quốc, một nữ tử vừa mới được sinh ra, trời giáng dị thể, không ai biết được nữ nhi này sẽ mang tới điều gì cho đại lục này. Điều gì sẽ phát sinh, có lẽ không người nào nhận ra, nhưng sẽ có một ngày mọi người sẽ chú ý tới nàng.

Câu chuyện của chúng ta, cũng chính thức bắt đầu từ đây.....

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Độc nữ Tướng phủ (1)

"Các ngươi có nghe nói gì không, độc tiểu thư trong sân kia muốn đi tới tiền viện, tham gia sinh thần của đại tiểu thư. Ai không biết, hôm nay sẽ có bao nhiêu tiểu thư thiếu gia quyền quý đến đó. Nếu độc tiểu thư tới đó, không phải sẽ khiến tướng phủ mất mặt hay sao?!"

Hôm nay tướng phủ rất náo nhiệt. Thời tiết tháng mười hai vẫn luôn rét lạnh, bởi vì sinh thần của Đại tiểu thư nên khắp nơi đều giăng đèn lồng màu đỏ, nhuộm thêm vài phần không khí vui mừng.

Điều này khiến khuôn mặt nhỏ của An Yên cũng nhuộm thêm một phần đỏ ửng, đôi môi đỏ cong lên, một đôi con mắt đen nhánh trong sáng, cũng tràn đầy vui mừng. Quần áo trên người nàng có chút đơn sơ, có chút cũ nát, nhưng rất sạch sẽ, không hề có một hạt bụi nào. Có lẽ do giặt tẩy quá nhiều, trở nên hơi trắng một chút.

Trên đôi tay của nàng, có ôm hai hộp gỗ nhỏ. Hộp gỗ khá đơn giản, mặt trên khắc hoạ chim hoa tinh xảo vô song. Tuy nhiên một góc bên cạnh, khi gọt gũa có lưu lại chút màu của máu. Nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ nhìn không ra.

An Yên ôm chặt hộp gỗ nhỏ, nàng đã mười bốn tuổi, cúi thấp đầu và đứng chỗ góc tường, nghe trộm bọn nha đầu trong phủ được sủng ái tụ lại bên nhau, quan tâm đàm luận điều gì đó. Bộ dáng bọn họ rất thờ ơ, bên môi treo nụ cười trào phúng. Nhưng khi An Yên nghe tới hai chữ Độc Nữ, ngón tay không thể không bắt đầu run rẩy.

Nàng khụ một tiếng, xoay người đi ra từ góc tường, nhóm nha đầu tụ ở bên nhau quay đầu lại, cả kinh.

Chỉ thấy Tam tiểu thư đang đứng ở sau lưng các nàng, tươi cười rực rỡ trên mặt khiến cho các nàng kinh hãi.

An Yên kéo kéo quần áo cũ nát trên người, chạm vào chiếc trâm ngọc thô ráp trên mái tóc dài đen như mực ở trên đỉnh đầu. Nàng cười đến nỗi hai mắt cong lên, chọc đau người khác. Khuôn mặt nhỏ thanh tú vô vị, lời nói ra, lại là những câu mang theo gai góc. Trong vô thức, những nha đầu kia lần lượt rút lui ra phía sau một bước.

"An Yên ta là Độc Nữ, cũng là Độc Nữ cảm tú duy nhất, là đích Tam tiểu thư Tướng phủ, sao một đám nha đầu các ngươi có thể nghị luận một cách bất cẩn như vậy?!"

Giọng nói của An Yên rõ ràng trong trẻo, bức thẳng tới trái tim người, rõ ràng trong lời nói có chút tự giễu, nhưng vẫn có tiểu nhân đắc chí vênh vào tự tin, khiến cho đám nha đầu sợ hãi sồn tóc gáy.

Cho dù tiểu thư trước mặt được gắn thêm một từ độc, độc tiểu thư, đó cũng là tiểu thư tướng phủ.

Đám nha đầu ngại nhìn ta, ta nhìn ngại, cuối cùng không nói lời nào, nhay chóng chạy trốn ngay trước mặt An Yên.

An Yên đứng tại chỗ, buông lỏng cả người đang căng chặt, thở ra một hơi, sờ sờ hộp gỗ trong lòng ngực mình. Từ khe hở nơi góc tường nhìn xuyên thấu qua, hiện ra náo nhiệt nơi đại viện cách đó không xa. Nhìn bọn tiểu thư công tử ánh mắt sáng ngời, tươi cười vui vẻ, trong mắt nàng không thể không có một chút hâm mộ.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nàng đã lập tức xua tan, thay vào đó là một miệng tươi cười, ôm chặt hộp gỗ, dựa thân mình vào chỗ góc tường.

Nàng đang suy nghĩ, nếu như nàng trong bộ dáng thể này, thông thả ung dung xông lên phía trước, đưa cho Cẩn tỷ tỷ và Thanh tỷ tỷ hộp gỗ trang sức do chính mình mất mười ngày để điều khắc nên, có thể... có hơi đột ngột quá hay không?

Nàng cúi đầu nhìn nhìn chính mình, chắc hẳn là không phải thế, đúng không?

Nàng đã mặc quần áo đẹp nhất của mình, sạch sẽ, trên cổ tay áo còn có thêu hoa, đôi giày chính là thứ tự nàng tích góp kim chi làm ra. Mặc dù không phải lụa là, nhưng cũng xem như khá đẹp và tinh xảo. Nghĩ đến đây, An Yên lại sờ sờ đầu mình, sờ tới chiếc trâm cài trên tóc, sau đó quay đầu nhìn nhìn về phía trong đại viện, trên đỉnh đầu các tiểu thư đều rất nhiều màu sắc đa dạng, nàng bĩu bĩu môi.

Nàng nỗ lực nuốt xuống ủy khuất đang dâng lên trong lòng, ngón tay ôm hộp gỗ đều đã trở nên tái nhợt và nổi lên gân xanh.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Độc nữ Tướng phủ (2)

Nàng nỗ lực nuốt xuống ủy khuất đang dâng lên trong lòng, ngón tay ôm hộp gỗ đều đã trở nên tái nhợt và nổi lên gân xanh.

Nàng hít sâu một hơi, xoay người, bước ra một bước và tiến về phía bọn họ.

Hôm nay là sinh thần của thân tỷ tỷ nàng, Cẩn tỷ tỷ và Thanh tỷ tỷ tròn mười sáu tuổi, nàng muốn tới gặp các tỷ tỷ của nàng, muốn nói một tiếng chúc mừng sinh thần vui vẻ với các tỷ tỷ của nàng.

"Tam tiểu thư, sao ngài lại ở chỗ này, ma ma đã tìm ngài một lúc lâu rồi."

Ngay khi An Yến đã có đủ dũng khí, muốn đi về phía trước, phía sau đã bị người kéo mạnh, kéo cả người nàng lại, bởi vì trời rất lạnh nên nàng mặc áo cao cổ, lúc bị kéo mạnh như thế khiến cho cổ họng nàng bị thắt chặt, gần như không thể thở nổi.

An Yến hít một hơi thật sâu, tức giận muốn nổ tung, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng quay đầu nhìn lại, mắt thấy đó là Phuong ma ma, thần sắc lập tức trở nên mềm mại, tươi cười vui vẻ.

"Thì ra là Phuong ma ma, hôm nay Yến Nhi trang điểm chỉnh tề, muốn đi tới tiền viện nhìn xem náo nhiệt một một chút. Yến Nhi cũng chuẩn bị lễ vật cho hai tỷ tỷ. Ma ma, bà mau nhìn xem một cái!"

An Yến không quan tâm tới biểu tình của Phuong ma ma lúc này như thế nào, hoặc có thể nàng cố ý làm lơ. Phuong ma ma có chút lo lắng nhìn về phía đại viện thăm dò, khẩn trương kéo An Yến qua một bên chỗ góc tường. An Yến một lần nữa cảm hộp gỗ đang ôm chặt trong lòng ngực đến nỗi nó đã hơi ẩm tiến lên, muốn để Phuong ma ma nhìn xem, khích lệ nàng một chút.

"Ai u, Tam tiểu thư, sao ngài có thể đi tới đại viện được?!"

Phuong ma ma nhìn thấy mọi người trong tiền viện không chú ý tới nơi này, lập tức nhẹ nhàng thở ra, lời nói cũng có chút thoải mái quá mức.

An Yến vừa nghe lời này, nắm chặt nắm tay, sắc mặt khê biến, con ngươi vốn luôn thuần khiết yên bình trở nên đen nhánh không thấy thần sắc bên trong.

Phuong ma ma vừa lúc quay đầu lại, bà ta lập tức nhìn thấy khuôn mặt An Yến đã hạ thấp xuống, nhưng không khí trên người lại khiến bà ta cảm thấy sợ hãi. Lúc này bà ta mới nhận ra những lời mình vừa nói, nhanh chóng sửa lại lời nói.

"Ý của nô tỳ là tiền viện nhiều người nhiều miệng, Tam tiểu thư tới đó, sợ sẽ phải chịu ủy khuất." Phuong ma ma cũng không biết vì sao, bà ta thật sự sợ tiểu nữ từ mới 14 tuổi trước mắt này. Ngày thường mi mắt cong cong tươi cười rất dễ thương, một khi nhíu mày lại, trong lòng bà ta, không nhận được sợ hãi một trận.

Sau khi Phuong ma ma nói như vậy, thấy An Yến cũng không có phản ứng gì nhiều, bà ta lập tức đưa tay cầm giỏ lên, muốn kéo An Yến đi ngược hướng, rời xa đại viện.

"Phu nhân cũng sợ Tam tiểu thư sẽ chịu ủy khuất, còn biết Tam tiểu thư thích ăn bánh hoa quế nhất, sùi cải nhân tôm. Nhìn xem, ma ma đã chuẩn bị riêng hai phần, đưa qua cho Tam tiểu thư, nào biết, Tam tiểu thư đã chạy tới nơi này rồi."

An Yến không đi, Phuong ma ma lôi kéo nàng, nàng cũng không có phản ứng gì, cũng không chút để ý tới lời Phuong ma ma. Nàng vẫn quay đầu nhìn về phía náo nhiệt, nơi dường như mình vĩnh viễn không bao giờ có thể đi vào.

Thật ra, nàng cũng là tiểu thư tướng phủ, đích Tam tiểu thư tướng phủ.

Nhị di nương nói rằng, trước khi nàng được sinh ra, nương nàng đã chọn tên cho nàng là An Yến, hy vọng nàng ngày ngày sẽ được sống yên ổn.

Nàng nhớ rất kỹ, tên nàng là An Yến. Nếu nương muốn nàng ngày ngày sống yên ổn, vậy nàng sẽ ngày ngày sống yên ổn.

Phuong ma ma thấy An Yến đứng tại chỗ, bộ dáng chết sống đều không muốn đi, trong lòng có chút nôn nóng. Nếu như nàng tiếp tục không đi, trong chốc lát khách quý phía trước nhìn thấy, lúc đó phải nên làm sao? Tam tiểu thư không nên nhìn vào.

Phuong ma ma có chút lo lắng nhìn hai bàn tay An Yến, cặp tay kia khi còn nhỏ đã độc chết vú nuôi của nàng. Bà ta không dám nói thêm gì nữa. Hơn nữa, Nhị phu nhân đã dặn dò bà ta, cần phải đối xử nhẹ nhàng với Tam tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Độc nữ Tướng phủ (3)

An Yến hít hít mũi của mình. Mặc dù nàng đã mười bốn tuổi tuổi, hình dáng không khác biệt lắm với Thất muội muội An Hi của nàng. Khuôn mặt nhỏ của nàng ửng hồng vì lạnh, cuối cùng vẫn lui về phía sau một bước.

"Nhị di nương đối xử với Yến Nhi thật tốt. Nếu vậy Phuong ma ma hãy đưa hai hộp gỗ do Yến Nhi tự mình làm ra, giao cho các tỷ tỷ. Hãy nói là Yến Nhi tặng quà sinh thần cho các nàng."

An Yến tiếp nhận cái giỏ, đồng thời đưa hai hộp gỗ giống nhau như đúc trong tay cho Phuong ma ma, hai mắt thiết tha chân thành nhìn Phuong ma ma, chờ đợi bà ta đáp lại.

"Được được được, ma ma chắc chắn sẽ đưa đồ tới cho Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư!"

Sau khi An Yên nhận được sự đảm bảo này, nàng không nói thêm gì nữa, ôm giỏ thức ăn Nhị di nương đã nấu, xoay người rời đi.

Trước đó vài ngày, tuyết đã rơi thành một tầng dày ở trên mặt đất, vẫn chưa tan chảy. An Yên bước đi, từng bước một đạp trên mặt tuyết, phát ra tiếng vang thanh thúy. Tuyết đọng vào trong đôi giày mới của nàng, khiến chúng trở nên ẩm ướt. Thân ảnh cô đơn gầy yếu của nàng, dần dần biến mất ở trong tuyết.

Phượng mã mã vẫn đứng tại chỗ, nhìn thấy An Yên đã đi xa, lúc này bà ta mới nhẹ nhàng thở ra, đưa mắt nhìn hộp gỗ đơn giản trong tay, ánh mắt mang theo chút khác thường, thăm thẳm vài câu.

"Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư thân phận cao quý như vậy, thứ này, sao có thể đập vào mắt bọn họ?!"

Nhưng bà ta cũng không vứt bỏ chúng, vòng qua đường chính và đi tới tiền viện, báo cho hầu gái Tướng phủ bên người Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư. Đại tiểu thư An Cẩm là người hoạt bát náo nhiệt, làm người cũng rất thân thiện, nhưng vừa nghe nói là do An Yên đưa tới, lập tức hoảng sợ phất người ném đi.

Nhị tiểu thư An Thanh thừa hưởng dung nhan của mẫu thân Dung Nguyệt, phu nhân trước của tướng phủ. Nhị tiểu thư cũng được kế thừa sự thông minh mưu trí của phu nhân tướng phủ. Nhưng vừa nghe nói là đồ của An Yên đưa tới, chỉ mỉm cười nhận lấy, sau đó đảo mắt, sai nha đầu tâm phúc ném đi.

Đồ của Độc Nữ tướng phủ, sao có thể nhận lấy?

Phượng mã mã dù sao cũng đã đưa đồ tới theo như lời đã hứa, đã nhấn lời lại cho Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư thông qua nha đầu của bọn họ. Đối với chuyện Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư sẽ đối đãi như thế nào với quà tặng mà Tam tiểu thư đã cẩn thận chuẩn bị, không phải là việc lão nô như bà có thể quản được.

Hôm nay ở tiền viện, thật sự là náo nhiệt xưa nay chưa từng có. Đại tiểu thư An Cẩm và Nhị tiểu thư An Thanh là tỷ muội song sinh của tướng phủ. Sinh thân bọn họ, các tiểu thư công tử quyền quý kinh đô đều tới rất đông. Điều này giống như một hội thịnh hội thuộc về những nhân vật nổi tiếng.

Hiện tại, tướng phủ vẫn không có chủ mẫu, Nhị phu nhân Dung Tú chính là đại chương quản hậu viện tướng phủ. Dung Tú năm đó chính là đích muội của chủ mẫu tướng phủ đời trước Dung Nguyệt.

Nhị phu nhân vẫn luôn âm thầm yêu thương An Yên giống như nữ nhi thân sinh của mình.

Tuy nhiên, với An Yên, Nhị di nương bất quá chỉ là di nương, không phải là chủ nhân chân chính. Vì thế, nàng vẫn ở trong tiểu viện nhỏ thanh tĩnh, sống qua ngày.

An Yên trở lại sân của mình, nhìn sân mình có hơi nhỏ, nhưng rất sạch sẽ, nàng đã cẩn thận quét sạch tuyết trong sân, hiện tại là mười hai tháng.

Tháng 12 năm 30 lịch Nguyên Thịnh, sắp bước sang năm thứ 31. Năm mới sắp tới, mùa xuân cũng tới, nàng lại có thể trồng các loại rau dưa củ quả trong viện.

Ài ~ mùa đông hãy nhanh chóng qua đi.

"Tam tỷ tỷ! Tam tỷ tỷ! Mau mở cửa! Ta là Hi nhi! Tam tỷ tỷ! Mau mở cửa!"

Nàng vừa mới ngồi xuống, còn chưa ấm người, bên ngoài đã truyền đến một loạt tiếng đập cửa rất mạnh. An Yên vừa nghe thấy giọng nói dễ thương đáng yêu này, lập tức không nhịn được nhăn mày lại.

Nếu nói ở tướng phủ, nàng thân cận nhất và thích nhất chính là Nhị di nương. Vậy người nàng chán ghét nhất nhất, không thích nhất chính là Tam di nương Lâm thị. Những sự châm chọc mỉa mai và những trò chơi xấu của bà ta, nàng đều sẽ không quên.

Di nương nàng chán ghét nhất, nữ nhi thân sinh của bà ta, Thất muội muội của nàng, vì sao lại thích quẩn lấy nàng như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Miệng lưỡi sắc bén (1)

Dung di nương là người mà An Yên thích nhất, đối xử với nàng rất tốt, có lẽ bởi vì Dung di nương là muội muội ruột của mẫu thân nàng, vì thế từ tận đáy lòng An Yên, nàng rất thích Dung di nương. Dung di nương có gì ăn ngon, đều sẽ nghĩ đến nàng. Tuy nhiên, nàng cũng luôn muốn giữ những thứ mà Dung di nương đưa tới, vì vậy đồ ăn nàng luôn ăn rất chậm, dường như luyện tức khi ăn.

Trong khi An Yên đang nghĩ Dung thị đối xử tốt với nàng thế nào, Lâm thị thật sự đúng là âm hồn bất tán lại hiện lên trong tâm trí nàng.

Nhớ tới Lâm thị, nàng không muốn tiếp tục suy nghĩ thêm gì nhiều, lắc lắc đầu, xua tan hình ảnh Lâm thị trong đầu, nặng nề thở ra một hơi, đứng lên đi về phía cửa.

Bên ngoài cánh cửa, Thất muội An Hi của nàng vẫn đang nặng nề gõ cửa, ngóng trông Yến tỷ tỷ của nàng ta đi tới mở cửa, để nàng ta vào.

Nhưng An Yến rõ ràng không muốn để An Hi tiến vào. Thay vì mở cửa, nàng lại chạy đi lấy một cái ghế tới, chặn kín nơi cửa, dù sao hôm nay nàng cũng không có ý định ra ngoài.

Nàng muốn đưa lễ vật cho Cẩn tỷ tỷ và Thanh tỷ tỷ, đều đã nhờ Phương ma ma đưa qua, Dung di nương cũng đưa đồ ăn ngon tới cho nàng. Trong chốc lát, ở trong phòng nàng đã đốt lửa than sưởi ấm, không còn luyến tiếc nào nhiệt bên ngoài.

"Yến tỷ tỷ! Yến tỷ tỷ! Hãy mở cửa ra! Hi nhi mang tới cho Yến tỷ tỷ rất nhiều đồ ăn ngon! Có bánh hoa quế, có bánh bao sùi cảo, còn có cả đậu ngọt!"

Ngoài cửa An Hi vẫn kiên trì không ngừng gõ cửa, giọng nói non nớt của thiếu nữ cực kỳ dễ nghe, còn mang theo chút nũng nịu, nhưng nghe một lát sau, ủy khuất lập tức bùng nổ.

An Yến vẫn mặc kệ. Ai ủy khuất, ai khổ sở, vậy cứ để nàng ta khổ sở đi, ủy khuất đi, liên quan gì tới nàng?

Nàng xoa bóp cổ mình, mấy ngày hôm trước làm những hộp gỗ nhỏ suốt đêm, cổ có hơi nhức mỏi. Nàng đi tới trước bàn ngồi xuống, muốn rót cho mình một chén nước, lúc này mới phát hiện ra không có nước. Lúc sáng sớm nàng dậy sớm để tặng lễ vật cho các tỷ tỷ, nào biết to gan lớn mật không giống như ngày thường, thật sự đã đi tới nơi nhiều người như vậy. Hiện tại, muốn ra ngoài lấy nước, nàng lại rụt rè không dám đi ra.

Nước trà cũng không sôi, nàng thở dài một tiếng.

An Yến cầm lấy ấm trà, đi về phía cửa sau.

Những năm gần đây, vì tránh né nha đầu An Hi, ở phía sau tiểu viện của mình, nàng đã làm một cánh cửa nhỏ. Người nàng nhỏ, sức lực cũng nhỏ, không cần cửa lớn, chỉ cần nàng cong lưng là lập tức có thể chui ra ngoài được.

Tiểu viện của nàng có bếp nấu nước, có giếng nước, tuy nhiên tất cả đều nằm ở tiền viện, nhưng nàng không muốn mở cửa ra và nhận lấy sự phiền nhiễu của con chim nhỏ bên ngoài.

Ngoài cửa An Hi vẫn đang kêu gào, bâu môi ngồi xuống cạnh cửa và chờ An Yến tới mở cửa cho mình, trong lòng ngực ôm một bọc giấy dầu, trong bọc giấy dầu chính là điểm tâm nàng ta lấy trộm từ trong yến hội, muốn đưa tới cho Yến tỷ tỷ.

Thấy An Yến không mở cửa cho mình, nàng ta cũng không tức giận, chỉ cảm thấy có chút ủy khuất, an tĩnh ngồi đó. Nàng ta biết, Yến tỷ tỷ cuối cùng chắc chắn sẽ vẫn mở cửa để nàng ta đi vào.

Trên đầu nàng ta buộc hai búi tóc nhỏ, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn đỏ bừng, chóp mũi cũng hồng hồng, trên người mặc áo khoác thật dày quần quanh người nàng ta, so với An Yến, thứ nữ Thất tiểu thư An Hi tốt hơn rất nhiều.

Nha hoàn của An Hi đã bị nàng ta ngăn lại bên ngoài sân viện, bởi vì nàng ta biết, bên người Yến tỷ tỷ cũng không có nha đầu nào, vì thế bên người nàng ta cũng không nên có nha đầu mới đúng.

An Hi chỉ biết bên người An Yến không có nha đầu, nhưng lại không biết rằng, nha đầu bên người An Yến, đều đã bị An Yến xua đuổi hết cả đám. Không có nha hoàn nàng cũng có thể sống tốt, nàng không cần những nha đầu rụt rè sợ hãi khi nhìn thấy nàng. Nàng là Độc Nữ, vẫn nên sống một mình.

An Yến đi quanh tiểu viện của mình, đi tắt tới một tiểu viện khác gần đó. Sân này là nơi nghỉ ngơi của những người hầu trong phủ, nơi đó có một cái giếng nước, có thể lấy chút nước. Hiện tại đám nha đầu hầu gái đều đã đi tới tiền viện, giờ phút này bên trong nhất định là không có người.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Miệng lưỡi sắc bén (2)

An Yến chà xát đôi tay lạnh cóng của mình, khom lưng múc nước, nhưng bỗng nhiên nghe thấy tiếng có người trở về.

An Yến nhướng mày, theo bản năng nhanh chóng lẩn mình tránh qua một góc.

Cho dù nàng nghèo túng, nàng cũng là đích tiểu thư, cho dù nàng tự mình làm mọi việc, cũng không muốn bị người chế nhạo.

Tính tình An Yến vừa mạnh mẽ vừa quật cường như thế, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, đều sẽ khiến nàng cảnh giác.

"Trong tay người là cái gì vậy, thật sự rất tinh xảo, tiểu ca nào đã tặng nó cho người?" Cách đó không xa, truyền đến tiếng trêu đùa của hai nha đầu, An Yên hạ thấp mi mắt, chỉ hy vọng các nàng nhanh chóng rời đi, nàng cần phải mức nước quay về.

"Hả? Người nói cái này sao? Ta đã nhặt được bên ngoài sân của Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư, nhìn thấy nó cũng rất tinh xảo, giống như là hai hộp trang sức, trên đó điêu khắc hoa chim cũng rất sinh động."

Một giọng nói của nha đầu khác nghe có chút vui vẻ, giống như đã nhặt được bảo vật nào đó.

An Yên nghe thấy, lập tức có chút tò mò. Ngày thường nàng cũng yêu thích điêu khắc một số thứ, nghe có đồ tốt như vậy, nàng nhìn không được cũng nghiêng đầu qua, nhìn ra về phía bên ngoài.

Khi ánh mắt tò mò của nàng quét về phía hai chiếc hộp gỗ nhỏ tinh xảo trong tay hai nha đầu kia, đặc biệt là chiếc hộp gỗ cực kỳ quen thuộc, biểu tình của nàng thoáng chốc biến đổi, trên mặt hiện đầy mây đen, trong ánh mắt giống như đang có cuồng phong gào thét.

Toàn bộ vui thích của ngày hôm nay, hoàn toàn bị tiêu tan hết, không lưu lại chút nào.

"Tam... Tam... Tam tiểu thư."

Một nha đầu trong đó có cảm giác phía sau lưng lạnh lẽo, vì thế nàng ta quay đầu nhìn lại. Vừa nhìn thấy thì lập tức sợ hãi tới mức hộp gỗ trong tay rơi xuống mặt đất.

An Yên lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào hộp gỗ nhỏ lăn xuống trên mặt đất vài vòng trước khi dừng lại.

"Đúng thật là rất đẹp."

Nàng thẳng sống lưng, trên khuôn mặt nhỏ lạnh lùng không hề tươi cười chút nào. Thân mình nho nhỏ chỉ đứng ở nơi đó, lại khiến hai nha đầu muốn dẫm đạp lên lòng bàn chân.

Trong lòng hai nha đầu hoảng sợ, cúi đầu, có chút run rẩy, không biết nên làm gì tiếp theo.

An Yên cũng không nói gì nhiều. Nàng tiến lên vài bước, liếc mắt vài lần nhìn hai hầu gái một cái, sau đó duỗi tay nhẹ nhàng cầm hai hộp gỗ nhỏ lên và ôm chúng vào trong lòng ngực.

Nàng cười nói, "Đồ đẹp như vậy, cho hai người các người, thật là lãng phí!"

Nàng nói xong, xoay người rời đi.

Sau lưng bất luận là ánh mắt gì, nàng đều không thèm nhìn, cũng không muốn xem.

Giữ chặt đồ ở trong lòng ngực, nàng bước từng bước một đi về sân của mình, hướng về phía cửa chính mà đi.

An Hi đang ngồi xổm ở cửa nhìn thấy Yên tỷ tỷ mà mình luôn tâm tâm niệm niệm quay về từ phía bên ngoài, lập tức có chút kinh ngạc, vội vàng chạy tới.

"Yên tỷ tỷ! Hi nhi...."

An Hi còn chưa nói xong, ngoài cửa viện đã có hai ma ma thân thể khỏe mạnh vọt vào, một người một bên bảo vệ hai bên người Thất tiểu thư giống như bảo bối, ánh mắt cảnh giác nhìn An Yên.

"Hi nhi, không phải đã nói với con rồi sao, đừng rảnh rỗi không có việc gì liền chạy tới nơi đen đui này!"

An Yên quay đầu nhìn lại, quả nhiên là một người đàn bà mặc quần áo màu xanh, vội vàng vàng chạy tới từ bên ngoài. Thần sắc bà ta có chút lo lắng, trên mặt khá diêm lệ, đặc biệt là một đôi mắt to mày rậm, giống như sao trời làm say lòng người. Bà ta có dáng người giào hảo, được bao bọc ở trong áo khoác dài rất đẹp.

Bà ta tới gần, lập tức nhíu mày lại, ánh mắt lướt qua An Yên, sau đó đi về phía An Hi, vỗ vỗ bụi trên người nàng trong tưởng tượng của bà ta, nói.

"Hi nhi, di nương đã nói với con bao nhiêu lần rồi, viện này không thể tới, rất đen đui, đừng nhiễm phải đồ vật dơ bẩn mà khiến cha con tức giận."

An Hi có chút mê mang, nàng ta cầm những thứ trong tay, che che dấu dấu, muốn tránh khỏi tầm mắt của Lâm thị, trong miệng lẩm bẩm, kín đáo nhìn thoáng qua An Yên với sắc mặt không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tú Dich Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Miệng lưỡi sắc bén (3)

An Hi có chút mê mang, nàng ta cầm những thứ trong tay, che che dấu dấu, muốn tránh khỏi tầm mắt của Lâm thị, trong miệng lẩm bẩm, kín đáo nhìn thoáng qua An Yên sắc mặt không được tốt.

"Nương, Hi nhi chỉ tới tìm Yên tỷ tỷ vui đùa, một lát sau sẽ lập tức trở về, sao có thể đen đủi. Hơn nữa, không phải là...."

An Hi dường như nghĩ tới điều gì, muốn mở miệng giải thích, nhưng đã bị giọng nói nhẹ nhàng mang theo sắc lạnh của An Yên ngắt lời.

"Hi muội muội vẫn nên đi theo Tam di nương trở về đi, nơi nhỏ nhỏ này, không chứa được hai Tôn đại thân các người. Khí độc này, đen đủi này, một mình An Yên ta nuốt vào là được."

An Yên vẫn như thường lệ, mở hết gai góc trong người, tự bảo vệ bản thân.

Rõ ràng là người không nên vênh váo tự đắc nhất, nhưng lại ngẩng cao đầu, thẳng lưng, lời nói ra đều mang đầy gai góc.

Thật ra nàng cũng biết, gai góc nhiều sẽ dễ mang tới nhiều địch nhân. Tuy nhiên, ai dám chọc tới nàng? Nàng, chính là Độc Nữ.

"Ranh con mảy may không gặp, miệng lưỡi thật ra càng ngày càng nhanh nhẹn."

Lâm thị nắm tay An Hi, dung nhan diễm lệ, khoác áo gấm vóc tốt nhất, kim thoa trâm ngọc trên đầu, nhìn tầm vóc An Yên gần như ngang mình, hừ một tiếng, môi đỏ hé mở, trào phúng nói.

An Hi lắc lắc tay Lâm thị, sau đó nhìn nhìn An Yên, trong lòng hơi sốt ruột.

Lâm thị đè tay An Hi lại, trên mặt vẫn giống như vừa rồi.

"An Yên dù lợi hại như thế nào, cũng không bì được một nửa với Tam di nương, người có thể nắm bắt được trái tim Thừa tướng, khiến Dung di nương của ta đều bị dẫm đạp dưới chân."

Có một nguyên nhân khiến An Yên chán ghét Lâm thị, chính là Lâm thị có được sự yêu thích của Thừa tướng. Trong khi đó, Dung di nương mà mình thân cận nhất chỉ có thể buồn bã một mình. Lâm thị này, từ trong ra ngoài, thật đúng là một con yêu tinh.

"Hừ, người chi là một đứa ranh con, cũng muốn quản sự tình của ta và Dung thị. Hãy ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này đi!"

Lâm thị dường như có chút thẹn quá hoá giận, hung hăng nói một câu, sau đó lập tức lôi kéo An Hi, hai ma ma cũng nhanh chóng đuổi theo, đi ra khỏi sân.

An Hi bị nắm tay và bị kéo đi. Khi tới cửa viện, nàng ta không nhìn được nên quay đầu lại nhìn thoáng qua An Yên đang đứng ở giữa sân, đưa lưng về phía các nàng. Trong lòng nàng ta bỗng nhiên có chút khổ sở, nhưng cũng chỉ có thể mặc kệ Lâm thị kéo đi, rời khỏi nơi này.

An Yên ôm ấp hai hộp gỗ trang sức nhỏ trong tay, tự nàng đã mất mười ngày mới làm ra được, vật liệu bằng gỗ thực sự rất bình thường, nhưng điều khắc lại rất tinh xảo. Nàng nhìn vết máu phía trên, lại nhìn nhìn mấy miệng vết thương trên ngón trỏ tay phải, rốt cục không nhìn được, mũi có chút ê ẩm.

Nàng cố gắng hít sâu một hơi.

Có lẽ các tỷ tỷ không thích điều khắc này. Lần sau, nàng sẽ cố gắng hơn một chút là được.

Thật ra An Yên có chút khinh thường bản thân mình quá khiêm nhường. Nàng là đích Tam tiểu thư, không nên khiêm nhường như vậy mới đúng. Nhị di nương từng nói, An Yên tốt nhất, Yên nhi ngoan nhất, thân phận Yên nhi tôn quý nhất.

Tuy nhiên, nàng là một viên ngọc chưa được đánh bóng.

Trên mặt nàng có hơi lạnh một chút. An Yên đuổi tay lau lau, ngẩng đầu. Mấy ngày nay vốn không có tuyết rơi, hiện tại, những bông tuyết đã bay lá tả, tuyết trắng dày đặc dưới chân.

Nàng đi vòng qua hậu viện, từ cánh cửa nhỏ chui vào trong phòng, cẩn thận cất hai cái hộp gỗ giống như bảo bối, sau đó chà xát tay, chuẩn bị đốt than mà Nhị di nương đã phái người đưa tới mấy ngày hôm trước tới cho nàng, sưởi ấm thân mình.

Nhưng đúng lúc này lại nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, nàng lập tức tập trung tinh thần.

"Ai?"

"Tam tiểu thư, là nô tỳ, Nhị phu nhân nói nô tỳ tới đây đón Tam tiểu thư tới viện của Nhị phu nhân một chuyện."

An Yên vừa nghe xong, tính cảnh giác chậm rãi buông xuống. Đó là Từ tỷ tỷ, là đại a đầu bên người Nhị di nương. An Yên vừa nghe thấy những lời của Từ nha đầu, lập tức vui vẻ.

"Được rồi, ta sẽ tới ngay."

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trang điểm lộng lầy (1)

Tú Lương viện, là sân của tướng phủ Nhị phu nhân Dung Tú.

Dung Tú, năm đó là thân muội muội của phu nhân Thừa tướng Dung Nguyệt. Vào thời gian đó, cả hai đều cùng xưng là đệ nhất và đệ nhị mỹ nhân kinh đô. Dung Tú theo chân tỷ tỷ, cũng gả vào Tướng phủ. Tính tình Dung Tú cũng giống như Dung Nguyệt, đều rất nhẹ nhàng dịu dàng.

Tú Lương viện, có chút yên tĩnh hơn so với náo nhiệt ở trong đại viện. Trong tay Dung thị cầm một bức họa, trên đó họa một nữ tử có nét giống mình. Dung thị nhìn bức họa kia, sắc mặt có chút bi thương.

"Nhị phu nhân, Tam tiểu thư tới."

An Yên rất vui vẻ tiến vào, nhưng khi nhìn thấy Nhị di nương xoay đầu để lau mặt, sắc mặt An Yên bỗng nhiên cứng lại.

Ai chọc Nhị di nương không vui?

Vậy An Yên nàng nhất định sẽ khiến người đó không được sống bình yên, độc cho người đó cả người khó chịu.

"Di nương, có chuyện gì vậy? Ai đã chọc giận khiến di nương dịu dàng không vui? Nói cho Yên nhi nghe, Yên nhi chắc chắn sẽ giúp di nương hả giận!"

An Yên năm nay cũng không còn nhỏ nữa, nha đầu mười bốn tuổi, qua năm nay, sẽ sớm bước sang tuổi mười lăm, trở thành đại a đầu có thể xuất giá. Nhưng khi nàng ở trước mặt Dung thị, vẫn giống như một hài tử chưa lớn, dựa dẫm vào Dung thị rất nhiều.

Dung thị hiện giờ cũng đã qua tuổi phong hoa, đã là nương của hai đứa nhỏ. Trong phủ có Tứ tiểu thư An Liên Nhi, và nhị thiếu gia An Mạch Viễn đều là hài nhi của Dung thị. An Liên Nhi năm nay mười bốn, lớn bằng An Yên, so với An Yên thì nhỏ hơn mấy tháng. Nhị thiếu gia năm nay khoảng hai mươi ba tuổi.

Nhưng dung nhan Dung thị vẫn giống như thiếu phụ phong hoa, khuôn mặt trắng nõn, giống như hoa sen thanh nhã, thật sự là một nữ tử tuyệt sắc. Đáng tiếc, hiện tại khuôn mặt đầy phiền muộn, không biết là có chuyện gì khiến mỹ nhân lo lắng.

"Di nương nào có sự tình gì không vui. Di nương nhìn thấy Yên nhi vui vẻ sẽ lập tức vui vẻ."

Dung thị kéo An Yên qua đứng một bên, nhìn từ trên xuống dưới An Yên, sự bi thương trên mặt mới vừa rồi, lúc này dường như đều đã biến mất, không nhìn thấy một chút dấu vết. Nhưng An Yên biết, trong lòng di nương nhất định có chuyện, có điều di nương chỉ giấu ở trong lòng mà không nói cho nàng mà thôi.

Bởi vì Di nương cảm thấy An Yên không thể giúp được gì hay sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng An Yên có chút khổ sở. Mỗi lúc như thế này, nàng đều nghĩ, nếu như nàng thật sự là đích Tam tiểu thư cao quý, cao cao tại thượng đích thì thật là tốt. Tuy nhiên, vì sao phải thêm chữ "độc" vào trong đó?

Nương, vì sao lúc trước bị độc chết, không phải là nàng, mà lại là nương?

"Di nương gọi Yên Nhi tới là vì chuyện gì?" An Yên âm thầm lắc lắc đầu, cố gắng ép những suy nghĩ từ đáy lòng mình xuống. Sự tình đã định, tự mình hối tiếc tuyệt đối không phải là tác phong của nàng. Cho dù phải sống giống như con kiến, nàng cũng phải sống. Sống vẫn tốt hơn là chết. Nếu nàng còn sống, nàng sẽ có cơ hội đi ra bên ngoài và nhìn núi sông, nhìn cầm tù phồn hoa.

Dung thị tinh tế nhìn An Yên đã dần dần trưởng thành, khuôn mặt có vài phần tương tự như mình. Thật ra, dung nhan của nàng giống với đích tỷ của mình hơn. Khóe môi Dung thị gợi lên, cười rất dịu dàng.

"Không ngờ Yên nhi đều đã lớn như vậy. Sau một thời gian nữa, người đã phải gả đi rồi."

An Yên hơi sững sốt một chút, hoàn toàn không ngờ rằng Dung thị nhìn thấy mình sẽ nói ra những lời như thế. Nàng ngốc trong chốc lát, khoảnh khắc tiếp theo, chính là gò má đỏ ửng, lỗ tai cũng đỏ bừng.

Nàng đơn thuần giống như một tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh, chỉ cần nhiễm một chút mực lên đó, cũng sẽ khiến người cảm thấy đầy màu sắc.

An Yến chưa bao giờ nghĩ tới xuất giá, chưa bao giờ nghĩ tới có người nào gan lớn sẽ muốn có nàng. Lúc này nghe thấy Dung thị nói như vậy, nàng chỉ có thể đỏ bừng đôi má.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trang điểm lộng lẫy (2)

An Yến cúi đầu, trong miệng lẩm bẩm gì đó, hoàn toàn là một bộ dáng thiếu nữ động tâm, trên mặt nàng hiện lên vẻ ngượng ngùng không thôi, tất nhiên nàng cũng không để ý tới bất cứ điều gì.

"Ha ha, di nương sao lại giễu cợt Yến nhi, Yến nhi thật sự là một đại cô nương. Hơn nữa, đại tỷ của con cũng đã đính hôn, chờ xuân tới, sẽ phải gả chồng. Đợi sau khi Nhị tỷ tỷ cũng có một công tử tới cửa đón dâu, còn không phải sẽ đến lượt Yến nhi hay sao?"

Dung thị vuốt đầu An Yến, giọng nói nhẹ nhàng, khiến An Yến nghe thấy thì có cảm giác giống như đang tắm mình trong gió xuân. Nàng thích nhất là lắng nghe Nhị di nương nói chuyện, giọng nói dễ nghe, rung động lòng người giống như nàng tiên từ trên trời, có lẽ ngay cả những lời mà nàng tiên nói, chỉ sợ cũng không dễ nghe như vậy!

An Yến nghe những lời Dung thị nói, nàng lại thật sự bắt đầu mơ mộng về những sự tình mà trước đây mình chưa từng nghĩ tới. Nàng rất chờ mong ai sẽ cưới nàng trong tương lai. Nàng không trông mong nhiều lắm, chỉ mong rằng vị hôn phu kia sẽ không ghét bỏ nàng vì ác danh từ nhỏ đến lớn của nàng, sẽ yêu thương nàng giống như Nhị di nương. Nàng không cầu hán anh tuấn đa tài phú quý đầy người, chỉ cầu hán yêu nàng, xem nàng giống như bảo bối.

Dung thị bật cười khi nhìn thấy biểu tình của An Yến, chính mình cũng là người từng trải, tâm tư thiếu nữ tất nhiên đều hiểu được, chưa kể Yến nhi còn là một thiếu nữ độc đáo như vậy.

"Đúng rồi, khi nào Mạch Viễn ca ca cưới Trình tỷ tỷ của đại tướng quân Trần Viễn, Yến nhi cũng nên tới uống một chén rượu mừng Mạch Viễn ca ca."

Người mà An Yến nghĩ tới chính là An Mạch Viễn, là Nhị ca ca nàng và là nhi tử của Nhị di nương. Bình thường không gặp nhau thường xuyên, nhưng lại đối xử với nàng rất tốt, không bao giờ khinh thường nàng. Mạch Viễn ca ca sinh ra ở phủ Thừa tướng, lại là người thích học võ, từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ, 13 tuổi thì gia nhập quân binh. Mười năm trôi qua, hiện giờ đã là phó tướng của Kỳ Quốc và là môn hạ của Trần Viễn đại tướng quân.

Nàng biết, Mạch Viễn ca ca và Âu Dương Trình tỷ tỷ đã có một đoạn giai thoại. Trước đây, mỗi lần Mạch Viễn ca ca hồi phủ, nàng đều nghe được bọn nha đầu trong phủ nói chuyện. Đáng tiếc, nàng chưa từng gặp qua Trình tỷ tỷ, không biết tỷ ấy có xứng đôi với Mạch Viễn ca ca anh tuấn uy vũ của nàng hay không.

Nàng lớn như vậy nhưng chưa bao giờ tham dự náo nhiệt, uống qua rượu mừng, lúc đại ca An Sóc thành thân, nàng bắt quá chỉ tránh ở trong phòng, được nhận một món quà mừng cưới, nhưng không ai tới mời nàng.

An Yến nghĩ, Nhị di nương đối xử với nàng tốt như vậy, Mạch Viễn ca ca cũng đối xử tốt với nàng như thế, lúc Mạch Viễn ca ca thành thân, nàng cuối cùng có thể tới uống một chén rượu mừng.

"Điều này còn phải hỏi Mạch Viễn ca ca."

Dung thị cười cười, vuốt vuốt chóp mũi An Yến, sau đó lập tức chuyển chuyện.

"Hôm nay là sinh thần của Đại tỷ và Nhị tỷ, trong đại viện có rất nhiều hoàng thân quốc thích, trong đó cũng không thiếu quý công tử, Phương ma ma nói với di nương, Yến nhi rất muốn tới đó?"

Dung thị liếc mắt đảo qua quần áo cũ nát nhưng sạch sẽ trên người An Yến, nhìn qua trân ngọc ở trên đầu nàng, híp mắt lại.

"Quần áo mới di nương đưa tới cho Yến nhi đâu rồi?"

An Yến vừa nghe thấy giọng điệu của Dung thị có chút nén giận, nàng liền cho rằng mình mặc như vậy khiến di nương không vui, lập tức có chút chột dạ, ấp úng, trước sau đều không nói câu nào.

Nếu như di nương biết được, đồ mới mà di nương đưa tới, mỗi lần nàng cùng bọn nha đầu chuẩn ra khỏi phủ đều tuần ra ngoài và đổi chút bạc, không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tuy nhiên, những quần áo đẹp đó đối với nàng mà nói, nàng thật sự không dùng nhiều lắm, không bằng đổi chút tiền bạc và tích cóp lại, có lẽ có một ngày, nàng sẽ phải dùng tới tiền bạc.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Trang điểm lộ liễu (3)

Mỗi đêm di nương đều chỉ giáo cho nàng thi thư, nàng nhớ rõ nhất chính là cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cho dù là trong tương lai, nàng đều phải tự mình tìm ra một con đường cho riêng mình.

Những tiền bạc tích cóp này, chính là nền tảng cho con đường mà An Yên sẽ đi.

Dung thị nghĩ An Yên không nề mặc đồ mới, vì vậy cũng không truy vấn thêm, phân phó nha đầu Từ Y bên người.

"Đi giúp Tam tiểu chọn một bộ quần áo thích hợp." Nha đầu Từ Y bên người nhận lệnh, Dung thị lại quay đầu nói với An Yên, "Di nương nghĩ tới nghĩ lui, ngày hôm nay dù ai nói gì cũng muốn mang Yên nhi đi xem một chút. Lát nữa để nha đầu Từ Y trang điểm cho Yên nhi, xem ai còn dám chế nhạo Yên nhi!"

"Nhưng, lòi đôn trong phủ....."

An Yên cực kỳ vui mừng, nàng cũng muốn đi xem náo nhiệt, không muốn vắng vẻ một mình, nhưng, những lời đồn đãi về nàng đã được lưu truyền trong phủ mười mấy năm nay, sao có thể tiêu tan dễ dàng như vậy?

"Có di nương ở đây, ai dám nói!" Giọng nói của Dung thị vẫn luôn nhẹ nhàng bỗng hơi cao lên một chút, dường như cũng có chút tức giận. An Yên vừa nghe thấy, lập tức không chút nghi ngờ, cười cười, ngoan ngoãn đi theo Từ Y vào buồng trong.

Dung thị mỉm cười khi thấy nàng đi vào buồng trong, chờ sau khi An Yên vào nhà, mặt mày lập tức thu liễm, nhấp một ngụm trà ấm, thân nhiên nói với Phương ma ma bên cạnh.

"Lát nữa hãy chú ý tới Yên nhi, đừng để Yên nhi bị bắt nạt."

"Vâng, lão nô chắc chắn sẽ chú ý tới Tam tiểu thư!"

.....

An Yên hít sâu một hơi, nhìn chính mình trong gương, hơi nheo mắt phượng có chút lạnh lùng nhưng quyến rũ lại, lông mi cong cong, chiếc mũi tinh xảo, con ngươi đen nhánh phảng phất như có thể nhìn sâu trong trái tim người.

Trâm trên đầu chính là ngọc trâm hình bướm độc đáo nhất, một bên sườn còn lại là kim trâm hình quạt, những chiếc tua dài trải xuống dưới, dung đưa theo những ngọn tóc đen, rực rỡ lóa mắt. Từ Y búi búi tóc nàng lên, trang trí phụ kiện trên tóc đều là những vật đang được lưu hành, nhìn thấy không khác lắm so với các tỷ muội trong phủ.

Trên người nàng mặc một chiếc váy trắng cầm tú, chỗ tà váy cũng được thêu hoa lan thanh nhã, nhìn lại thấy động lòng người không thôi. Chiếc váy không quá phức tạp, nhưng rất thanh lịch và đẹp mắt.

Cổ váy cao hơi dựng thẳng lên, khiến cho chiếc cổ thon dài mỹ lệ thêm ưu nhã thần bí.

An Yên chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ này của mình, ngay bản thân nàng đều nhận không ra. Nàng nhìn chằm chằm chính mình trong gương và bắt đầu cảm thấy khó chịu, nhàu mày xoay đầu hỏi Từ Y.

"Từ Y, hôm nay ta trang điểm như vậy có chút không ổn, đúng không?"

Từ Y bên cạnh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy An Yên thế này, chưa từng biết Tam tiểu thư luôn mặc một thân áo xám váy rách, không ngờ sẽ bắt mắt như vậy. Quả thực đúng là, Phật sáng vì vàng người sáng vì váy. Tam tiểu thư trang điểm như thế, khi nói chuyện, cũng giống như đã thay đổi thành một người khác.

"Hôm nay là một ngày quan trọng, Nhị phu nhân sai nô tỳ trang điểm cho tiểu thư như thế, nhất định là có ý. Hôm nay, những người tới đây đều là quý tiểu thư công tử."

Từ Y trang điểm cho An Yên xong, lập tức đi tới bên cạnh nàng.

"Nhị phu nhân đã đi tới tiền viện, phân phó nô tỳ mang Tam tiểu thư trực tiếp qua đó."

An Yên ngẫm nghĩ một lúc, lại nhìn mình trong gương một cái, nhượng mảy với hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Không có gì không ổn, nàng là đích Tam tiểu thư! Đích Tam tiểu thư Tướng phủ! Trang điểm như thế, có thể có gì không ổn? Ai dám nói không ổn?

Nàng đứng lên, quay người lại, làn váy xoay tròn thành một độ cong hoa lệ.

Từ Y đi theo phía sau, An Yên ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước. Đại tiểu thư nên có lễ nghi, nàng đã học những gì cần thiết. Hôm nay, dường như cuối cùng cũng có thể phát huy công dụng.

Thời điểm đi ra khỏi Tú Lương viện, An Yên cảm thấy, bông tuyết bên ngoài dường như lại rơi dày hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chưa từng mời muội (1)

Nàng vươn đầu ngón tay sần sùi ra, tiếp nhận những bông tuyết đang phát phơ bay xuống. Đáng tiếc, nháy mắt đầu ngón tay nàng vừa chạm vào, những bông tuyết ngay lập tức hóa thành nước, phẳng phất như chưa từng có tuyết.

Trong lòng hốt hoảng một trận, An Yên ngẩng đầu nhìn lên, muốn nhìn những bông tuyết đầy trời một chút, nhìn xem bông tuyết lượn vòng trên trời đẹp như thế nào.

Nhưng, nháy mắt nàng vừa ngẩng đầu lên, Từ Y bên cạnh đứng lúc mở một chiếc dù ra che cho nàng.

"Tam tiểu thư, bên ngoài không biết vì sao lại đột nhiên tuyết lớn như vậy, nô tỳ vừa rồi quay lại để cầm theo dù. Nhị phu nhân đã phản phó, không thể để Tam tiểu thư bị cảm lạnh."

Sắc mặt Từ Y cũng có chút hồng hồng, ngón tay cầm dù đỏ lên vì lạnh, hơi thở ngưng tụ thành khói trắng phả ra trước mặt.

An Yên hồi phục lại tinh thần, xoay đầu nhìn về phía Từ Y cười cười, duỗi tay muốn lôi kéo Từ Y tới gần, nhưng tay nàng lại bắt vào khoảng không, Từ Y đã phản ứng cực nhanh trốn thoát. An Yên có chút ngốc lảng, ngón tay vẫn đang duỗi ở giữa không trung, hơi lúng túng một lúc, cuối cùng chậm rãi thu hồi tay lại.

Khuôn mặt nàng lập tức trở nên cứng đờ, cả người trở nên lạnh băng, so với bông tuyết còn muốn lạnh hơn.

Từ Y dường như lúc này mới phát hiện ra hành động của mình không đúng, nhanh chóng cong lưng bồi tội với An Yên, "Thân thể chủ tử cao quý, sao có thể đi chung dù cùng với nô tỳ, ý tốt của chủ tử, nô tỳ xin nhận, còn thỉnh chủ tử....."

"Đi đi."

An Yên vẫn lạnh lùng như cũ, tươi cười ngây thơ vui vẻ vừa rồi giống như ảnh ngược trong nước, chỉ một chút cuộn sóng, lập tức tiêu tan mất.

Từ Y âm thầm cứng lưỡi, không dám nhiều lời. Từ Y biết, Tam tiểu thư vẫn luôn âm tình bất định, chỉ có thời điểm đối mặt với Nhị phu nhân, nàng mới dịu ngoan vô cùng. Ngày thường, Tam tiểu thư không bao giờ quan tâm tới bất kỳ ai, hơn nữa, trên người nàng có độc. Nếu chọc tới nàng, vạn nhất nàng lập tức độc chết mình, đó chính là mất nhiều hơn được.

Tuyết bay đầy trời, bóng dáng mảnh khảnh thẳng đứng của An Yên càng trở nên cô tịch.

"Cần nhi, hôm nay theo ý nguyện của con, để con gặp hôn phu tương lai của mình, con có vui không?"

Tiền viện cực kỳ náo nhiệt, mọi người đều tụ tập cùng nhau vui cười, phía trước còn có một số đứa bé qua lại ầm ĩ, náo loạn, quả thật giống như không khí đón năm mới!

Tất cả đều là những nhà phú quý trong thành, trong phòng có đốt than nóng, chính là thứ than bạc quý báu nhất, ấm áp không mùi không khói. Những tiểu thư trong phòng đều rất đẹp, phần lớn đều mặc váy dài, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác lông, mặt mày như họa, cũng nhau tạo nên một cảnh tượng mỹ lệ. Nhóm công tử đều tụ tập bên nhau uống rượu luận thơ phong nhã.

Phụ nhân vừa mở miệng nói chuyện, một thân váy lụa màu xanh nước biển, khoác áo lông cáo màu trắng, đôi tay xanh nhạt, mặt mày vũ mị, đặc biệt là một đôi mắt câu nhân. Bất cứ nam nhân nào nhìn vào đôi mắt như vậy, nhất định đều sẽ bị câu hồn thật sâu vào đó.

Phụ nhân ghé vào bên tai Đại tiểu thư Tướng phủ An Cần, nhẹ giọng nói. Nhưng những lời vừa mới nói ra, lại khiến cho An Cần ngượng ngùng đỏ cả lỗ tai.

"Đại tẩu! Sao tẩu lại giấu cọt Cần nhi?!"

An Cần dậm chân, kéo An Thanh vẫn luôn lạnh lùng mỉm cười qua một bên, nói, "Thanh muội muội, người xem đại tẩu giấu cọt Cần tỳ tỳ của người, thật là phiền nhiễu!"

Mặc dù An Cẩn nói như vậy, nhưng một đôi mắt hoa đào động lòng người, vẫn thường xuyên thẹn thùng liếc nhìn về phía nam tử tuần mỵ mặc trường bào màu đỏ bên trong một đám cậu ấm bên kia.

An Thanh một bên che miệng cười cười, nhưng vẫn không nhiều lời.

Tuy nhiên, cứ chỉ che miệng cười này lại gây đúng chỗ ngứa, mang theo muôn vàn phong tình.

An Thanh và An Cẩn là một đôi tỷ muội song sinh, khuôn mặt tương tự nhau, nhưng bởi vì tính cách hai người hoàn toàn khác nhau, vì thế cực kỳ dễ phân biệt ai là Đại tiểu thư An Cẩn, ai là Nhị tiểu thư An Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chưa từng mời muội (2)

An Cẩn tính tình hoạt bát, thích nhất những thứ mới lạ, một cái miệng nhỏ liu lo suốt ngày không ngừng nghỉ. Hôm nay sinh thần là ngày lạnh, nàng mặc một thân váy dài hoa mai màu vàng, chỗ lằn váy có cắt thành những đóa hoa nho nhỏ, tinh nghịch không thôi. Trên vai nàng khoác một chiếc áo choàng màu hồng đào nhạt, nhìn rất rạng rỡ, kèm theo đôi mắt hoa đào, tính tề kiêu diễm vô song.

Trong khi đó, tính tình An Thanh bình tĩnh lạnh lùng, mặc dù là muội muội, nhưng có chút trưởng thành hơn so với An Cẩn. Mỗi một cử chỉ nhắc tay nhắc chân đều là khí chất tiểu thư khuê các. Hôm nay nàng mặc một thân váy trắng, ngay cả áo khoác bên ngoài, cũng là một màu trắng tinh khiết, không có nhiều họa tiết, ngoại trừ vài nhánh trúc điệp nơi cổ tay áo, những nơi khác như vật trang sức trên tóc cũng vô cùng đơn giản, vừa duyên dáng vừa tinh xảo.

Nàng xa xa đứng ở nơi đó, dựa vào một thân khí chất thoát tục, hấp dẫn đông đảo trái tim của nhiều quý tộc.

Phải biết rằng, một đôi tỷ muội song sinh này của Tướng phủ, nổi danh là đại mỹ nhân lừng lẫy kinh đô, có rất nhiều công tử trong lòng đều luôn ngóng trông một ngày đó có thể cưới một trong hai tỷ muội này.

"Đại tẩu đừng giễu cợt Cẩn nhi, qua vài tháng nữa, Cẩn nhi sẽ phải xuất giá, đến lúc đó chỉ sợ Cẩn nhi sẽ quá sung sướng." Con dâu trưởng của Tướng phủ, Phong Duyệt Vy, chính là Nhị công chúa Kỳ Quốc, vào tháng 9 năm nay được gả thập cho đại công tử An Sóc của phủ Thừa tướng, trở thành con dâu trưởng của Tướng phủ.

Trời sinh đáng người quyền rũ, thông minh tuyệt đỉnh, trên người vẫn không thay đổi được một số thói quen đã được dưỡng ở trong hoàng cung. Sau khi vào sống ở trong Tướng phủ, nàng muốn thay Dung Tú và trở thành chủ nhân nơi hậu viện.

Tuy nhiên, mặc dù Dung Tú không phải là chủ mẫu, nhiều năm qua địa vị ở Tướng phủ cũng tương đối cao, cho dù Phong Duyệt Vy muốn một bước thượng vị, cũng là quyết định không có khả năng. Nàng có thể làm, chính là nắm chặt những nhĩ tử hay nữ nhĩ có địa vị nhất trong Tướng phủ.

Hôm nay Tướng phủ tổ chức sinh thần long trọng như thế, đều do một tay con dâu Tướng phủ này xử lý, muốn lung lạc nhân tâm.

"Cẩn nhi nhất định sẽ nói với đại ca, đại tẩu giễu cợt Cẩn nhi!" An Cẩn cúi đầu, xấu hổ đến nỗi dậm chân, nhưng đôi mắt vẫn thường xuyên liếc về phía nam tử mặc trường bào màu đỏ bên kia, hôn phu tương lai của nàng, đại công tử nhà Vệ thái phó, Vệ Chi Lan.

"Ha ha, đại ca nguoi, chàng ấy sẽ không giúp được gì cho nguoi." Phong Duyệt Vy cười, nụ cười quyền rũ động lòng người. An Sóc đang đứng nói chuyện với nhóm công tử cách đó không xa, không nhận được đi tới, ôm lấy ái thể.

Người một nhà thật sự rất hoà thuận vui vẻ, hạnh phúc. An Cẩn và An Thanh vừa thu nhận quà sinh thần, vừa đề xuồng chất đồng bên cạnh.

Thời điểm An Yên đi tới cửa đại viện, bên trong cực kỳ náo nhiệt. Loại náo nhiệt này khiến nàng có cảm giác không phải nàng có thể tiến vào tham gia. Tận trong xương cốt nàng, chỉ có lạnh lẽo và cô độc mà thôi. Nàng, thật sự có thể bước chân vào hay sao?

"Tam tiểu thư, đã tới nơi rồi. Xin hãy đi theo nô tỳ. Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, cùng với Nhị phu nhân và Thiếu phu nhân, đều ở phía trước!" Từ Y gấp dù lại, đề xuồng ở trên đồng tuyết, sau đó tiếp đón An Yên vẫn đang đứng yên một bên.

"Ân."

An Yên lên tiếng, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt ở dưới ống tay áo, chần chừ một lúc, cuối cùng nàng rút cuộc bước những bước chân quan trọng đầu tiên trong cuộc đời mình, đi ra.

An Yên rất đẹp, đặc biệt là sau khi An Yên khoác lên mình trang phục lộng. Nàng giống như bông sen nở trên mặt hồ tĩnh lặng, duyên dáng yêu kiều và tỏa ra sương mù dày đặc, ngăn cản hết thầy tới gần.

Khi nàng đi ở trên đường, cố gắng ngẩng đầu lên và nở một nụ cười ngọt ngào, nàng vừa lúc nhìn thấy Nhìn di nương đi ra từ trong phòng, sự lo lắng không thể hiểu nổi trong lòng cũng dường như tiêu tán ngay lập tức.

Sự xuất hiện của An Yên, khiến cho trận bão nhiệt trong buổi sinh thần đột nhiên yên tĩnh lại trong chốc lát.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Dich Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chưa từng mời muội (3)

Bước chân của An Yên chậm lại một chút, cúi đầu lắng nghe tất cả những lời thì thầm khó nghe bay trong không khí, nhưng nàng không hề tức giận, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt vẫn giữ tươi cười.

Giữa lúc bối rối, có người lặng lẽ vươn chân ra, ý định làm gì thì mọi người đều biết.

An Yên tránh đi, một đôi mắt tươi cười giống như lưỡi dao xéo về phía người nọ.

"Nên để ý một chút, nếu không sẽ bị độc tàn mất chân!" Giọng nói của An Yên có chút khắc nghiệt, khí thế lại khiến người run rẩy.

"Ai u!" Nha đầu An Hi nào biết đâu rằng đầu óc những người này rất xấu. An Hi lập tức vấp phải chân kia và ngã xuống giống như chó gặm bùn ở trước mặt An Yên, khuôn mặt nhỏ mềm mại ụp khuất một trận, nhưng nàng không chờ nó tỳ đỡ mình đứng lên, lập tức hành động nhanh nhẹn bỏ dậy, ngăn cản ở trước mặt An Yên.

"Ai dám nói Yên tỷ tỷ của ta! Ta sẽ liều mạng với người đó!"

An Yên nhìn tiểu nha đầu ngăn cản ở trước mặt mình, thở dài, duỗi tay kéo nàng ra phía sau, nhưng vẫn mang theo nụ cười khó hiểu.

"Đều là Đại tiểu thụ, quý tử, nói ra như vậy chẳng phải là hạ thấp bản thân mình, hơn nữa còn giảm đi thân phận địa vị hay sao? Thật là mất mặt!"

Lời này vừa nói ra, mấy vị tiểu thụ mới vừa rồi còn nói hăng say đều hai mặt nhìn nhau, nhất thời nói không nên lời.

Nhưng An Yên vẫn còn nói chưa xong.

"Ta là độc nữ An Yên, có từng độc hại tới các người hay chưa? Hôm nay mới gặp mặt lần đầu, cần gì phải mở miệng đã thương người như thế? Đây là phủ Thừa tướng, ta tới thì như thế nào, cũng là đích Tam tiểu thụ Tướng phủ. Hôm nay là sinh thần Đại tỷ và Nhị tỷ của ta, vì sao ta không thể tới? Ha ha, nói ra, thật đúng là chê cười!"

Trái tim nàng cũng đang run rẩy, đây là lần đầu tiên trong mười bốn năm qua, nàng xuất hiện trước mặt nhiều người như vậy. Thua người không thua khí thế, nàng có gì sai đâu?!

"Yên muội muội, ta và Cẩn tỷ tỷ, chưa từng mời muội."

Tuy nhiên, An Thanh nhẹ nhàng nói ra một câu, khiến cho tất cả dừng khí và khí thế mà An Yên nỗ lực bày ra, lập tức bị đánh xuống dưới đáy cốc. Những tôn nghiêm mà An Yên vừa mới dựng nên, bỗng nhiên bị phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Người khác nói như thế nào nàng đều có thể mặc kệ, nhưng, các nàng là thân tỷ của nàng, là vai chính của yến hội hôm nay. Nếu như các nàng nói một lời, nàng lập tức không còn có chỗ dung thân, tự rước xấu hổ.

An Hi bên cạnh kéo tay An Yên, thần sắc cũng có chút khổ sở. An Yên hít vào một hơi, nhìn về phía Dung di nương, chỉ thấy bộ dáng Dung thị mang vẻ mặt đau lòng đang định tiến lên, nhưng vẫn là nhịn xuống.

Nàng không thể khiến Dung di nương cũng bị người chế nhạo như vậy.

Dù sao An Yên nàng mười bốn năm qua, vẫn luôn bị chế nhạo rất nhiều lần, xúc phạm kiểu gì mà nàng chưa từng nhận qua? Hết thảy này, nàng chịu đựng là được, không cần phải đập cả Dung di nương vào trong vũng nước đục này.

Trên mặt An Yên mang theo tươi cười vô vị, chỗ đuôi mắt phượng léo lên một ánh sáng kinh người, tạo nên một An Yên quyến rũ mị hoặc.

"An Yên nhớ kỹ hôm nay là sinh thần của hai vị tỷ tỷ, nghĩ đã lâu rồi cũng chưa gặp Cẩn tỷ tỷ, Thanh tỷ tỷ, vì thế muốn thừa dịp hôm nay ngày lành, tới đây để giải nỗi khổ nhớ nhung."

Khi An Yên nói, không chút nào lùi bước, cũng không có bộ dáng sợ hãi rụt rè chút nào, ngược lại nàng rất tự nhiên hào phóng. Cũng không biết là do

một thân trang phục khiến nàng cảm thấy tự tin, hay chính bản thân An Yên tự nhiên đã là như thế. Nhìn lại nàng, càng có cảm giác sáng chói hơn bất luận một thiên kim Đại tiểu thư được nuông chiều sủng nịch từ bé ở đây.

Nàng sẽ không nói xuất xứ trang phục trên người, tất nhiên bởi vì nàng biết, nơi này đều là các quý nhân, đổi quần áo trên người nàng, căn bản sẽ không chú ý chút nào. Ở trong mắt bọn họ, đó bất quá là váy áo tầm thường mà thôi. Cây trâm trên đầu đối An Yên mà nói là vật trân quý, nhưng khi đối diện với đám thiên kim Đại tiểu thư này mà nói, bất quá chỉ là cây trâm cài đầu tầm thường mà thôi.

"Yến tỷ nói cũng có lý."

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Dich Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nén gai nuốt giận (1)

"Yến Nhi tỷ nói cũng có lý."

Người miệng nói chuyện chính là Nhị công chúa Đại Kỳ Quốc, hiện tại là con dâu trưởng của Tướng phủ - Phong Duyệt Vy. Nàng ta vốn rất quyền rũ, thời điểm bước đi đều toát lên sự duyên dáng đáng yêu. An Yên thâm nghĩ trong lòng, đại tâu này càng ngày càng xảo quyết hơn cả Lâm di nương, chỉ vừa mới gả tới Tướng phủ mấy tháng mà thôi, nhưng thật sự đã rất lợi hại.

An Yên suy nghĩ về điều đó, trên mặt tất nhiên không biểu lộ ra ngoài, nàng vẫn mang bộ dáng khuê tú tự nhiên hào phóng, những tâm tư nhỏ nhỏ đó dấu sâu trong lòng đó, không ai có thể nhìn ra.

Phong Duyệt Vy quét mắt nhìn từ trên xuống dưới, những thiên kim tiểu thư vốn đang thăm thì khe khẽ lập tức yên lặng. Đại thiếu gia Tướng phủ An Sóc - đích đại ca của An Yên, cũng lập tức đi theo phía sau Phong Duyệt Vy đi tới, rất cẩn thận ôm lấy nàng ta và che chở nàng ta. Hắn mang bộ dáng thương tiếc, khi nhìn thấy An Yên đứng ở phía dưới, lập tức nhíu mày, càng giữ chặt Phong Duyệt Vy.

Khi An Yên nhìn thấy đại ca dịu dàng thương tiếc đại tâu, trong lòng có chút hâm mộ. Lúc trước khi đại ca chưa cưới vợ, mỗi lần nhìn thấy nàng đều sẽ nở nụ cười nhẹ nhàng, mặc dù không nói nhiều lắm, nhưng chắc chắn không phải là bộ dáng giống như hiện tại, khi nhìn thấy nàng thì nhíu mày ghét bỏ, giống như nàng là thứ cực độc, giống như một con quái vật lớn.

"Nếu đã tới, vậy hãy tìm một chỗ ngồi xuống đi, cùng ăn mừng sinh thần Cẩn nhi tỷ, Thanh nhi tỷ."

Phong Duyệt Vy tự nhiên dựa vào bên người An Sóc, tùy ý nhìn nhìn về bốn phía, những tiểu thư công tử bị nàng ta quét tới, trong lòng đều rung mình một cái, lần lượt cúi đầu.

Bầu không khí trong phủ Thừa tướng hiện giờ như vậy, bọn họ sao dám khuấy động thêm rắc rối.

Những người tới nơi này đa số là hoàng thân quý tộc, bọn họ vốn không muốn đại danh Độc Nữ Tướng phủ tới gần mình. Tất cả bọn họ tới nơi này là muốn cùng nhau ăn mừng, tạo nên một bầu không khí vui vẻ, không muốn dính phải một thân đen đui.

Tuy nhiên, có một số tiểu thư công tử ẩn trong đó, lại đang rất có hứng thú nhìn một màn trước mắt.

An Yên hít sâu một hơi, nàng không thích nghe những lời này, thực sự không thích nghe, chúng giống như sự bô thí. Trong lòng nàng đang có một ngọn lửa phun trào, nhưng tình cảnh này, nàng không thể dựa vào bản thân mình là Độc Nữ mà gây giũa phản kháng. Nếu thật sự như vậy, chính bản thân nàng sẽ hủy hoại danh tiếng của nàng.

Nàng cần phải chịu đựng, có thể nàng không đành lòng chịu đựng, muốn la hét kêu gào điên cuồng. Nhưng nàng cần phải nhẫn nhịn, nàng không thể không nhẫn nhịn.

Đây cũng là Dạ cô đã chỉ giáo cho nàng, từ nhỏ cô cô vẫn luôn dạy nàng như vậy.

An Yên rất thông minh, không nói lời nào, chỉ gật gật đầu cười, không hề mất vẻ tự nhiên. Nếu như nàng nói bất cứ câu nào, đó mới gọi là sai.

Phía sau, nha đầu Từ Y cúi đầu đi theo An Yên, trong lòng cũng có chút hoảng sợ. Trong Tướng phủ, Từ Y sợ nhất chính là đại thiếu phu nhân, quý khí đến từ hoàng gia thật sự rất đáng sợ, không phải người bình thường có thể chịu đựng.

An Yên nhìn thoáng qua bốn phía, giống như một cơn gió thoảng qua, nàng muốn tìm một chỗ ngồi yên tĩnh. Sinh thần hôm nay nàng vốn rất chờ mong, hiện giờ lại trở thành một hồi khó chịu.

Nhưng nàng không hối hận, chính bản thân nàng muốn đến, vì thế không có chỗ để hối hận. Dung di nương đã đồng ý với ý nguyện của nàng, hiện giờ cảnh tượng đã thành như vậy, không biết có thể khiến Dung di nương có gì bất tiện hay không.

An Yên hồ hững quết qua một vòng, ý trên đáy mắt của mỗi người đều được viết rất rõ ràng, nơi này không có chỗ trống, nơi này đã đầy người.

An Hi phía sau An Yên thấy vậy, khoe miệng lăm bằm, kín đáo trừng mắt oán hận liếc nhìn Phong Duyệt Vy một cái. An Hi nhẹ nhàng kéo tay áo An Yên, mở miệng nhỏ đang muốn nói gì đó.

Không ngờ, An Hi bắt gặp Phong Duyệt Vy dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn mình một cái, vì thế An Hi đang trừng mắt ngay lập tức sùng sốt một chút, ngay người không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Dich Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nén gai nuốt giận(2)

"Nhưng hôm nay là ngày tốt, nếu Yên tỷ đã tới đây, nhất định sẽ không đến tay không. Không biết Yên tỷ đã chuẩn bị thứ gì tốt cho Cẩn tỷ và Thanh tỷ của chúng ta?"

Trong giọng nói của Phong Duyệt Vy còn mang theo chút tò mò, dường như rất chờ mong lễ vật sinh thần trong tay An Yên đưa tới cho An Cẩn và An Yên.

An Cẩn và An Thanh đứng cách đó không xa, vừa nghe những lời Phong Duyệt Vy nói như vậy, lần lượt liếc mắt nhìn nhau. An Cẩn tính tình hoạt bát, trên mặt ngay lập tức có chút lo sợ không yên. Vừa rồi An Yên thật sự đã tặng mình một hộp gỗ nhỏ, nhưng sớm đã bị mình ném mất, còn đâu ra lễ vật nữa?

An Thanh thật ra bình tĩnh hơn nhiều, trong lòng đã lường trước sẽ không nhận bất cứ thứ gì từ An Yên, nàng ấy có thể lấy ra thứ gì tốt? Cho dù là thứ tốt nhưng sau khi qua tay nàng ấy, còn có thể là thứ tốt nữa sao?

Vì thế, lúc này nàng ta không hề lo lắng.

Vừa bị hỏi như thế, trong lòng An Yên hơi choáng váng một chút.

Nàng có thể có thứ tốt làm quà sinh thần cho Cẩn tỷ tỷ và Thanh tỷ tỷ? Ngay cả khi nàng bán bản thân mình, cũng không đáng được bao nhiêu tiền để mua những thứ bảo bối quý trọng đó.

Ngoài ra, nàng đã tự mình làm hai hộp trang sức, tặng cho hai vị tỷ tỷ mỗi người một hộp.

Nghĩ đến điều này, trong lòng An Yên có chút phiền muộn, nàng đã dành toàn bộ tâm ý tự mình làm ra những thứ đó, nhưng lại bị người xem như rác rưởi ném đi, hiện giờ còn muốn lễ vật ngay tại nơi này nữa, nàng nên như thế nào?

An Yên muốn gần gũi với An Cẩn và An Thanh, nhưng đó là vì các nàng đều cùng huyết mạch, là những người thân cận nhất của mình. Ở trong Tướng phủ, chỉ có hai người là tỷ tỷ ruột thịt với nàng, vì thế nàng mới muốn gần gũi.

Khoảnh khắc khi nàng nhìn thấy tâm ý của mình nằm ở trong tay hai nha đầu kia, chút cảm giác muốn gần gũi thân cận kia của An Yên đã bị bén lửa, sớm đã bị dập tắt hơn một nửa, chỉ còn lại một sợi dây lay lắt sắp tắt.

Hiện giờ, nếu nàng không có lễ vật, nàng sẽ bị mọi người chê cười, nhưng nếu như nàng nói nàng sớm đã đang quà lên cho hai tỷ tỷ, An Cẩn và An Thanh nói vẫn chưa nhận được, chỉ sợ cũng không tránh được bị một đám công tử tiểu thư phía dưới nhạo báng.

An Yên đứng tại chỗ, thật lâu cũng không nói gì.

"Được rồi, Yên Nhi tới là tốt rồi, lễ vật gì đó, Cẩn tỷ, Thanh tỷ cũng không hề thiếu, Yên Nhi mau tìm vị trí ngồi xuống, ăn và uống chút rượu đi."

Dung thị rút cuộc không thể tiếp tục nhìn được nữa, đứng dậy với sự giúp đỡ của Phương ma ma bên người, bước xuống và nhanh chóng ổn định mọi người.

Ban đầu, Dung thị với thân phận di nương nên không thể đoạt được vị trí đầu trưởng trong Tướng phủ lâu dài, đừng nói tới Phong Duyệt Vy còn là Nhị công chúa hoàng cung. Tuy nhiên, thân phận di nương của Dung thị rút cuộc vẫn khác, trước khi Phong Duyệt Vy chưa tới Tướng phủ, Dung thị đã chường quản mọi việc trong Tướng phủ 14 năm, lời nói của Dung thị vẫn có trọng lượng.

Dung thị quay về phía An Yên tươi cười, cực kỳ sùng ái An Yên.

An Yên vừa nghe lời này, trong lòng suy nghĩ không biết nên làm thế nào. Mặc dù nàng biết những lời Dung di nương là thật, Cẩn tỷ tỷ và Thanh tỷ tỷ không thiếu thứ gì, và bản thân nàng cũng thực sự đã chuẩn bị quà.

Tuy nhiên, chuyện nàng nhờ Phương ma ma giao quà do mình tự chuẩn bị cho hai vị tỷ tỷ, có lẽ Dung di nương đã biết!

Vấn đề ở không phải là thiếu quà để tặng, mà chính là sự tình nàng có chuẩn bị quà hay không.

Nếu Dung thị đã mở miệng nói chuyện, Phong Duyệt Vy cũng không thể tiếp tục nói thêm gì khác, nhưng nàng ta ngẩng đầu liếc mắt nhìn An Sóc một cách quyền rũ, không biết đang muốn biểu hiện ý gì.

An Sóc nhú mày, nói: "Yến muội muội hãy tìm một chỗ nào đó trong yến hội rồi ngồi xuống đi, một lát nữa phụ thân sẽ trở về, tất cả mọi người đều sẽ phải đứng lên."

Trái tim An Yến đập mạnh, nàng đã không còn nhớ rõ lần cuối cùng nàng lên nhìn phụ thân là khi nào, lúc này đây, nàng có thể quang minh chính đại nhìn thấy phụ thân rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Dich Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nén gai nuốt giận (3)

Sau khi An Sóc nói xong, lập tức ôm Phong Duyệt Vy trở về vị trí chủ tọa. Phía trên kia, có rất nhiều vị trí đều là chỗ ngồi của dòng chính bọn họ, có một vị trí được để trống, chính là của An thừa tướng.

Ở đây, An Yến chỉ có chỗ dựa duy nhất chính là Dung thị, tình huống như vậy, tất nhiên nàng sẽ chuyển ánh mắt tìm sự giúp đỡ từ phía Dung thị.

Dung thị thấy vậy, gật gật đầu, vừa định gọi An Yến đến ngồi ở vị trí trống ở bên cạnh mình, nhưng lại bị An Liên Nhi gọi lại.

"Nương, lát nữa Liên Nhi muốn ngồi xuống đây với mấy tỷ muội tốt, cha cũng sắp tới, có lẽ nên nhanh chóng ngồi xuống thôi. Yến muội muội cũng nhanh tìm chỗ để ngồi xuống đi!"

An Liên Nhi đỡ Dung thị, trên khuôn mặt xinh đẹp lặng lẽ tươi cười.

An Yến mím môi, nhìn trái nhìn phải một vòng.

Lập tức, nàng thật sự cảm thấy bản thân mình giống như trò đùa, một trò đùa lớn. Tướng phủ to lớn như thế, không ngờ lại không có chỗ để nàng dung thân hay sao? Nàng tích góp vàng bạc muốn rời đi, chẳng lẽ là chính xác hay sao?!

Cả người đều là gai, không hề được mở ra, không có nơi nào để mở, ngay cả việc che chở bản thân mình chỉ sợ cũng không đủ.

"Yến tỷ tỷ, mau đến chỗ Hi nhi đi, bên cạnh Hi nhi vẫn còn vị trí, nhanh tới đây!"

An Hi vẫn luôn trốn ở phía sau An Yến tránh trước nhìn sau, neho mắt lại cười, kéo Yến tỷ tỷ mà nàng thích nhất về phía vị trí của mình cách đó không xa. Trên khuôn mặt non nớt đáng yêu của An Hi tràn ngập tươi cười vô tư thuần khiết.

An Yến nhếch môi, nhìn Lâm thị phú quý cao ngạo quyền rũ ngồi ở trên ghế, trong lòng kháng cự một trận, nhưng cuối cùng vẫn bị An Hi kéo đi.

An Hi vô cùng vui vẻ, những người khác lại bắt đầu bàn tán về An Yến, An Hi vẫn luôn đối xử với An Yến giống như lúc ban đầu. Bởi vì An Hi biết, Yến tỷ tỷ là người tốt, Yến tỷ tỷ đã trải qua rất nhiều đau khổ.

"Thừa tướng đến ----!"

An Yến ngồi ở bên cạnh An Hi. Chỗ ngồi của nàng nằm ngay trong tầm mắt của Lâm thị, sự bất mãn chán ghét hiện lên trong mắt bà ta. An Yến có chút khó chịu không nhịn được nên đứng lên và cất bước ra ngoài. Bên ngoài viện, một tiếng hét cao vút của gã sai vặt truyền tới.

Ngay lập tức trái tim nàng lặng đi, đầu óc hơi choáng váng, có chút lo lắng.

Tất cả mọi người đều yên lặng, chờ An thừa tướng đi qua.

An tướng là trọng thần nhất đẳng của Đại Kỳ Quốc, luôn là người nghiêm nghị. Ông đã đến tuổi trung niên, khuôn mặt đã già nua hơn rất nhiều trong những năm qua, đặc biệt là mái đầu tóc bạc đã dần dần lan rộng.

Khi An tướng còn trẻ cũng từng là thiếu gia tài tử nổi danh kinh đô, tướng mạo tất nhiên tuấn mỹ. Thời gian trôi qua, cho dù tuổi đã hơi lớn một chút, nhưng nhìn lại vẫn có chút phong độ, có thêm một chút từng trải, thành thực hơn. Nếu không, năm đó ông cũng sẽ không hấp dẫn được hai đại mỹ nhân đệ nhất và đệ nhị kinh đô đều đồng thời gả thấp cho ông.

Những người có mặt ở đây, vừa kính trọng lại vừa sợ hãi An tướng, cho dù là hoàng tử hay Vương gia, khi nhìn thấy An Nhu Phong, cũng đều thấp lểm hạ xuống khí thế. Vì vậy, vào thời điểm này, không ai dám thì thầm nói nhỏ.

Ngoại trừ hai nữ nhi bảo bối của An tướng.

Mọi người trong kinh đô đều biết, An tướng rất yêu thê tử. Năm đó, Tướng phủ phu nhân Dung thị qua đời sau khi sinh hạ đích Tam tiểu thư, An tướng lập tức chuyển tất cả yêu thương say đắm đối với thê tử tới trên người Đại nữ nhi và Nhị nữ nhi mà Dung thị để lại. Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư tướng phủ muốn gì, An tướng chắc chắn sẽ tìm bằng được cho các nàng.

Bọn họ thực sự được nuông chiều sủng nịch, khiến cho rất nhiều người ghen tị.

"Cha, sao bây giờ cha mới đến, Cẩn Nhi nhớ cha rất nhiều. Hôm nay là ngày quan trọng như vậy, nếu như cha không tới, Cẩn Nhi nhất định sẽ làm âm ỉ một trận!"

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Một sự chê cười (1)

"Cha, sao ngài bây giờ mới đến, Cẩn Nhi rất nhớ cha, ngày hôm nay quan trọng như vậy, nếu như cha không tới, Cẩn Nhi nhất định sẽ gây âm ỉ một trận!"

An Cẩn tỉnh tỉnh hoạt bát không quan tâm tới bất kỳ điều gì, mặc kệ bầu không khí ngưng trọng lúc này. Nàng ta vừa nhìn thấy An tướng, lập tức nhấc tà váy lên, sau đó chạy nhanh tới trước mặt An tướng, thân mật bấu vào cánh tay An tướng, ngẩng đầu, nũng nịu giống như một con mèo vẫy đuôi.

An tướng vốn mang vẻ mặt nghiêm nghị nhưng thời điểm nhìn thấy An Cẩn, lập tức nói lỏng một chút. Trên mặt ông ta hiện lên tươi cười, bầu không khí ngưng trọng quanh người lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn.

"Nha đầu này, cha đã nói bao nhiêu lần, con đã là cô nương lớn tướng rồi, đừng vừa tới đã kéo cha như vậy, mọi người nhìn thấy đều không hay!"

Mặc dù An tướng nói như vậy, nhưng không có ý tránh ra chút nào. An Cẩn càng không thèm nghe lời An tướng nói, nàng chỉ thè lưỡi mình ra.

"Ai dám nói Cẩn Nhi, Cẩn Nhi sẽ cho người lấp kín miệng người đó lại!"

An tướng cười ha ha, tiếng cười sang sảng vang vọng trong toàn bộ viện, có vẻ rõ ràng vô cùng.

Hai cha con hoà thuận vui vẻ đi tới vị trí chủ vị trong viện, An Thanh thông thạo lễ nghi lập tức hành lễ với An tướng, "Nữ nhi gặp qua cha."

An tướng vẫy vẫy tay, kéo An Thanh lên.

"Thanh Nhi vẫn biết lễ nghi như vậy, không bù cho nha đầu Cẩn Nhi này, đã sắp xuất giá rồi nhưng suốt ngày vẫn dính lấy cha, hấp tấp bộp chộp."

An Cẩn nghe xong, thè lưỡi.

Những người sáng suốt ở đây đều có thể nhìn ra được, An tướng cực kỳ sủng hai nữ nhi này, đặc biệt là An Cẩn có tính tình hoạt bát. An tướng ở trên triều có thể thiết diện vô tư, nhưng người có thể khiến ông ta mở miệng cười tươi như thế, chỉ sợ cũng chỉ có hai vị tiểu thư tướng phủ này.

"Tức phụ gặp qua công công, công công luôn mạnh khỏe." ("媳妇见过公公，公公一切安好": tức phụ là con dâu; công công ý nói bố chồng)

Phong Duyệt Vy đứng một bên cùng với An Sóc, vừa thấy An tướng đi tới, lập tức nhấc chân bước về phía trước một bước, hành lễ đối với An tướng cực kỳ theo đúng quy củ. Nàng không bởi vì bản thân mình xuất thân là công chúa mà có ý nâng cao địa vị của mình.

An tướng cũng rất vừa lòng đối với đứa con dâu này, nàng vốn là công chúa hoàng thất, cho rằng nàng sẽ có chút vênh vào tự đắc, không ngờ sau khi trở thành con dâu nhà mình, nàng lại hiền thực và có khả năng như vậy. Nàng vừa gả vào phủ mấy tháng, nhưng đã có thể trợ giúp Dung Tú xử lý mọi việc nội hậu viện, làm người cũng khiêm tốn ngoan ngoãn. Ông ta rất thích đứa con dâu này.

"Đều là người trong nhà, hành lễ làm gì. Tới, tất cả đều ngồi xuống đi. Hôm nay sinh thần mười sáu tuổi của Cẩn Nhi và Thanh Nhi chúng ta, mọi người không cần đa lễ!"

Tâm tình An tướng hôm nay quả thực rất tốt, nâng chén đứng lên, tươi cười đối với mọi người phía dưới. Khuôn mặt tươi cười, thật sự là rất hiếm thấy.

Dung thị ngồi ở phía dưới vị trí chủ vị, hôm nay nhìn thấy nụ cười hiếm có trên mặt An tướng, ánh mắt bà khẽ nhúc nhích, dường như sáng hơn, vì sợ bị

An tướng nhìn thấy nên Dung thị lại vội vàng cúi đầu hạ mắt, bưng chén trà lên nhấp nhấp.

Ngoại trừ bà ra, sẽ không ai chú ý tới những cảm xúc hiện lên trên mặt bà.

Phía dưới, mọi người vừa nghe xong những lời này của thừa tướng, tất cả đều lần lượt đứng lên, giơ chén rượu trong tay, hướng về phía An tướng kính rượu.

An Yên thấy vậy, cũng bất chấp sự khẩn trương trong lòng. Nàng cũng vội vàng đứng dậy theo mọi người, nâng chén kính rượu về phía An tướng. An Hi ở bên người nàng kín đáo cười cười.

"Đã lâu lắm rồi chưa nhìn thấy cha vui như vậy, cha thật sự yêu Cẩn tỷ tỷ và Thanh tỷ tỷ, Hi nhi cũng cảm thấy ghen tỵ. Yên tỷ tỷ có ghen tỵ không?"

Trên mặt An Hi vốn rất vui mừng, nhưng khi nói, biểu hiện của nàng được thay thế bằng sự ghen tỵ và ngưỡng mộ. Nàng cúi thấp người ở bên cạnh An Yên, thấp giọng hỏi An Yên.

An Yên nhìn cảnh tượng phía trước, nhấp nhấp miệng, ghen tỵ, sao nàng có thể không ghen tỵ?

"Không ghen tỵ." Nhưng cho dù ghen tỵ thì như thế nào, đó cũng không phải là bản thân nàng. Một ngày nào đó, cũng sẽ có người sủng nàng nhiều hơn như vậy.

An Hi thề lưỡi, có chút hậm hực, nghĩ: *Yên tỷ tỷ quả thực không hổ là Yên tỷ tỷ mà nàng thích.*

"A, không ghen tỵ bên ngoài, nhưng trong lòng vẫn ghen tỵ đúng không? Hi nhi, tới gần nương một chút, đừng tới gần nàng." Lâm thị một bên mở miệng, châm chọc mỉa mai, giọng nói sắc nhọn chói tai bỗng nhiên lọt vào tai An Yên, nhiều loạn tâm tình có chút thương cảm lúc này của An Yên.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Một sự chê cười (2)

Nàng quay đầu nhìn về phía Lâm thị, cũng hừ lạnh một tiếng, rượu trong tay, nàng vẫn còn chưa uống.

"Lâm di nương mới là người nên ghen tỵ nhất. Cho dù nương ta đã không còn nữa, nhưng trong lòng cha vẫn yêu thương người nhất!"

Vừa nghe những lời nói này, nét mặt Lâm thị ngay lập tức thay đổi. Đường như có một nỗi đau xuất hiện, sắc mặt bà ta trở nên lạnh lùng thờ ơ. Bà ta không nói thêm gì nữa, chỉ kéo An Hi lại gần mình hơn.

An Yên thấy vậy, trong lòng sáng khoái một chút. Nàng xoay đầu, ngửi ngửi rượu trên tay, lông mi dài đẹp ngưng tụ lại, cuối cùng nhẹ nhàng uống một ngụm.

Đúng lúc An tướng buông chén rượu trong tay, ngẩng đầu lướt nhìn bên ngoài một cái, hai tròng mắt ông ta bỗng nhiên tròn to.

"Bộp --! " một tiếng, ông ta bóp nát chén rượu bằng men sứ màu xanh trong tay.

"Ai nha!" Sắc mặt An Cẩn vốn đang vui cười đột nhiên cả kinh, kinh hô thành tiếng. Nàng ta nhìn chiếc chén sứ xanh trong tay phải An tướng đã bị vỡ vụn khiến bàn tay chảy ra máu, không thể không có chút sợ hãi.

"Cha!"

"Ai cho nó vào đây? Là ai cho nó vào đây!" Lửa giận của An tướng giống như bão táp bất chợt ủa tới. Sự thô bạo vô cớ xuất hiện, lồng ngực phập phồng kịch liệt, khuôn mặt ông ta gần như méo mó, đều chưa từng xuất hiện trước đây.

Mặc dù An tướng quanh năm mặt lạnh, nhưng đó chỉ là sau khi Dung phu nhân qua đời. Tuy nhiên, mặt lạnh cũng không giống như hiện tại như vậy.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết vì sao Thừa tướng đột nhiên bốc lên lửa giận.

Nhưng An Yên đang đứng ở phía dưới, vừa mới buông chén rượu, trong lòng lại có một loại dự cảm không tốt. Trái tim nàng nhảy thình thịch, cảm giác lo lắng bất an hơn nhiều so với khi đi Dạ tới kiểm tra bài tập buổi tối của mình.

Trong số những người đang đứng đang ngồi ở đây, còn có người nào sẽ khiến cha, không, là Thừa tướng không muốn nhìn thấy nhất?

Nàng yên lặng, chuẩn bị ngồi xuống. Tránh cho mình không nhận được sẽ quay đầu bỏ chạy.

"Lão già, có chuyện gì vậy?" Dung thị thấy vậy, nhanh chóng đứng dậy, sau đó bà đi tới bên người An tướng, sắc mặt lo lắng. Phong Duyệt Vy và An Sóc một bên liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hai người biết rõ ràng, vì sao An tướng bỗng nhiên tức giận như thế. Nhất định là bởi vì, cha đã nhìn thấy được An Yên đang ngồi phía dưới.

Trong lòng An Sóc không có cảm giác gì, trái tim Phong Duyệt Vy lại đập nhanh hơn một chút. Ai bảo mới vừa rồi, nàng lại đứng lên bên vực Yên nhi ở trước mặt đông đảo mọi người, khiến trên mặt nàng không có ánh sáng.

"Đuổi độc nhân kia ra khỏi nơi này, đừng làm đen đuôi và ô uế sinh thần của Cẩn Nhi và Thanh Nhi!" Lời của An tướng vừa mới nói ra, tất cả mọi người đều biết, người mà ông ta đang tức giận là ai.

Trong thâm tâm nàng hiểu và cảm thấy xấu hổ, nhưng không giống như khi bị người khác nói ra như thế. An Yên giờ phút này, gần như chỉ muốn cất bước, chạy trốn thật xa nơi này, rời khỏi tướng phủ. Nhưng hiện thực, chân nàng lại dính chặt ở trên mặt đất.

Nếu nàng không chịu đựng, không quan tâm, vậy Dung di nương phải làm sao bây giờ?

"Yên Nhi, Yên Nhi cũng là hài tử của ông....."

Ánh mắt Dung thị có chút ướt át, nhìn thoáng qua An Yên mà mình đã dặn hôm nay phải trang điểm xinh đẹp cách đó không xa, tràn đầy đau lòng.

"Bóp --!"

An tướng không thể ức chế được nữa, tát một cái về phía Dung thị, hung hăng hất Dung thị ngã xuống mặt đất. Ngực của ông ta, vẫn đang kịch liệt đập phồng như cũ. An tướng nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy An Yên.

Khi vừa nhìn thấy An Yên, ông ta phảng phất liền nhìn thấy thê tử năm đó, chân tay đều biến thành màu đen nằm ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Dich Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Một sự chê cười (3)

Dung thị bị đánh quất, trong nháy mắt, An Cẩn An Thanh, cùng với An Sóc, thật sự có chút kinh hãi. Dung thị được nữ nhi An Liên Nhi quỳ trên mặt đất đỡ dậy, nhỏ giọng khóc thút thít.

Phong Duyệt Vy đi xuống bên dưới để kéo Dung thị, trong lòng âm thầm tức giận. An Yên này, đã phá hỏng triệt để buổi lễ sinh thần mà nàng đã tỉ mỉ chuẩn bị! Trong lòng nàng không thể không thống hận An Yên.

An Cẩn và An Thanh đứng bên cạnh An tướng. An Sóc cũng đi xuống, không ngừng nhìn về phía những vị khách quý và tiếp tục kính rượu. Trong lòng An Sóc cũng nghĩ, nếu như trò hài hôm nay truyền ra ngoài, mặt mũi Tướng phủ sẽ hoàn toàn mất hết. Ngày mai không biết sẽ lan truyền ra những tin đồn gì.

"Cha, đừng tức giận. Tức giận sẽ không tốt cho cơ thể, Cẩn Nhi sẽ đau lòng."

"Cha, nếu nương ở dưới mặt đất biết được, cũng sẽ đau lòng. Đau lòng vì cha, cũng đau lòng cho Nhi đi nương."

An Thanh và An Cẩn ở bên người An tướng, kéo bên này bên kia để trấn an An tướng và dập tắt lửa giận.

"Nếu ngài không thích ta, cứ đánh ta là được, vì sao phải đánh Dung di nương! Ngài không muốn nhận ta, vậy thì hãy đuổi ta ra khỏi phủ là được!"

Cả đời này của An Yên, ít nhất cho đến bây giờ, sự tình mà nàng không thích nhất, đó là có người khi để Dung di nương. Cho dù thân cha của nàng cũng không được, huống chi đó chỉ là một người cha không yêu không thương nàng.

Ngon lửa giận dữ bùng lên trong lòng An Yên, toàn bộ gai trong cơ thể cũng được nở ra. Nàng lao ra từ trong đám người, đứng ở trước mặt Dung thị, hai tròng mắt tròn to, trừng mắt nhìn An tướng trước mặt.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi thứ càng trở nên an tĩnh, tiếng vọng lại toàn bộ đều là âm thanh phẫn nộ của An Yên.

An tướng đưa lưng về phía nàng, thật lâu sau vẫn không nói gì. An Cẩn và An Thanh ở hai bên người ông ta, đều có chút sợ hãi.

An Yên chờ đợi. Nàng chờ người cha này đáp lại lời nàng nói. Không ngờ, ông ta ngay cả nói chuyện với nàng cũng lười. Sau một lúc thật lâu, chỉ có âm thanh lạnh nhạt truyền tới từ đằng trước.

"Lăn."

An Yến mím môi, nàng có cảm giác thế giới của nàng đã vỡ tan, bên tai vang lên những tiếng ong ong ong. Nàng cúi đầu nhìn bản thân mình một thân hoa phục, sau đó kín đáo nhìn xem mọi người chung quanh. Trái tim nàng run sợ, liên tục nắm chặt tay, rồi lại thả ra.

"Yến Nhi, quay về đi. Là di nương không tốt."

Dung thị sau khi được nâng dậy, thở dài một hơi ở bên người An Yến, trong giọng nói tràn đầy áy náy.

"Không sao, di nương có đau không?" An Yến xoay đầu, trên mặt là nụ cười vô vị. Trong tướng phủ này, nàng chỉ là một người trong suốt mà thôi.

"Di nương không đau, Yến Nhi hãy về trước đi, ta sợ lão gia lại....."

Sắc mặt Dung thị tràn đầy tiếc nuối và lo lắng.

An Yến vội vàng ngoan ngoãn gật gật đầu, "Vậy Yến Nhi quay về trước."

Dung thị gật gật đầu. An Yến lập tức xoay người, không từ biệt ai, cũng không ai sẽ muốn nàng từ biệt. Giống như khi nàng tới, nàng rời đi từ cửa chính của viện. Nhưng, lúc này đây sẽ không có Từ Y bụng dù chấn tuyết ở bên người giúp nàng. Có, cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.

Hoà mình vào trong tuyết, đầy trời tuyết bay như mưa chỉ để dành cho nàng, trông có chút thâm trầm.

Hai tròng mắt An Hi đỏ bừng, nàng nhìn bóng dáng An Yến, gần như phát khóc. Nàng vừa nghĩ sẽ chạy theo An Yến, nhưng đã bị Lâm thị túm chặt. Nàng ngẩng đầu lên nhìn nhìn Lâm thị, lau lau nước mắt chảy xuống, chỉ có thể tro mắt nhìn Yến tỷ tỷ rời đi.

*

Khi trở lại sân của mình, cả người An Yến lập tức chùng xuống, nàng kéo kéo dụng thăng cổ áo, khập khiễng dựa mình ở bên cạnh cửa viện. Những bông tuyết trên đầu vẫn tiếp tục bay bay quanh người.

Trong lòng nàng có một chút bị thương, làm thế nào để thân mình thon gầy này có thể đứng thẳng trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Dich Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trong lòng biết rõ (1)

An Yến thút hít mũi, chuẩn bị vào nhà.

"Ồ, bộ dáng mỹ nhân roi nước mắt ướt át, quả thực thật là động lòng người nhất."

Khi vừa nghe thấy những lời đó, bước chân nàng run rẩy, thiếu chút nữa đã ngã gục xuống đất.

Lúc này, trong lòng nàng vốn chán nản cực điểm, nhưng từ đâu xuất hiện một tiểu dã tử, nói những lời linh tinh như vậy!

An Yến vừa nghĩ, vừa phẫn hận ngẩng đầu. Một đôi ánh mắt sáng rực chói mắt, thẳng tắp bắn về phía phát ra tiếng nói. Trên mặt và trên người nàng, vẫn còn chát vật ướt đầm bởi tuyết.

"Ài, tiểu nhân vô sỉ nào ở đó?!"

Giọng nói của An Yến nghe có chút chói tai, giống như một con mèo sợ hãi, dựng hết lông trên cơ thể lên, toàn thân cảnh giác. Trong giọng nói còn có một chút suy sụp, bởi vì bị người phát hiện nên thẹn quá hoá giận.

Nàng đảo mắt nhìn nhìn bốn phía, nhưng không phát hiện ra người nào xung quanh. Nàng đứng thẳng người, một đôi mày đẹp nhăn thành một độ cong cực kỳ nghiêm nghị, trừng mắt nhìn quanh mình.

Sau một lúc, nàng vẫn không nghe thấy chung quanh có bất cứ động tĩnh nào, vì vậy nàng nghĩ:

Chẳng lẽ mình đã gặp quỷ hay sao?

Nỗi khổ vừa rồi phát sinh trong lòng ở bữa tiệc sinh thần, lúc này thật ra đã biến mất hơn một nửa. Trong lòng An Yến âm thầm lẩm bẫm nói mấy câu, sau đó chuẩn bị đi vào nhà. Bên ngoài, tuyết vẫn không ngừng rơi, từng đợt gió lạnh thổi vào cổ áo, lạnh đến tận xương.

"Ài ~~~~"

An Yên vừa mới bước đi được một bước, giọng nói lên lút vừa rồi lại vang lên lần nữa. Giọng nói kia mang theo một chút nuối tiếc, thở dài một hơi, cảm giác giống như có trăm ngàn lời trong lòng muốn nói, nhưng khi lời vừa tới bên miệng, lại nuốt hết trở vào. Một tiếng thở dài này, thật sự rất tràn ngập rất nhiều cảm xúc!

"Rốt cuộc là tiểu nhân vô sỉ nào, lẩn tránh trong phòng của An Yên ta, quả thực là ngại mạng mình quá lớn hay sao?! Không sợ Độc Nữ là ta, sẽ độc chết người!"

Lần này, An Yên đã nghe thấy rất rành mạch, nàng thật sự nghe được tiếng thở dài kia, cũng xác định được, nếu nàng không nghe lầm thì giọng nói vừa rồi cũng không đáng phải sợ.

Trên đời này, đáng sợ nhất không phải là quỷ quái cũng không phải yêu ma, mà là người. Nhân tâm là đáng sợ nhất.

An Yên ghi nhớ rất kỹ những lời đi Dạ nói với nàng từ khi còn nhỏ. Nàng chưa bao giờ dám quên, vẫn luôn ghi nhớ kỹ cho tới khi lớn lên.

"Tất cả, người khác gọi người vài câu Độc Nữ, người thật sự xem mình giống như Độc Nữ, trăm độc bắt xâm, trăm độc thêm thân."

An Yên vẫn không thể phân biệt được giọng nói kia được truyền đến từ đâu. Nàng chỉ cảm thấy giọng nói kia thật sự khiến người khó chịu. Có đôi lời, càng khiến nàng chán ghét, cũng chán ghét âm thanh chậm chậm thanh thanh giống như không sợ bất kỳ chỗ nào. Trong lòng nàng liền ghen một hơi, luôn nhìn chung quanh, nhưng nàng cũng không trả lời câu nào, cất bước trầm ổn đi về phía phòng mình.

Nàng nhanh nhẹn mở cửa ra, lắc mình tiến vào.

"Bang --!" Một tiếng. Đó là tiếng đóng cửa thật mạnh, cho dù là thần tiên phương nào, cũng đều đã bị nhốt ngoài cửa.

An Yên không hề để ý tới âm thanh kia, bước vào phòng. Nàng ngồi xuống ở trước gương trang điểm, cũng không nhìn xem gương đồng của mình hôm nay có bộ dáng thế nào. Nàng không chút lưu luyến lấy trâm ngọc bằng vàng trên đỉnh đầu xuống, đặt chúng ngay ngắn ở trước bàn. Sau đó, nàng dùng trâm ngọc vốn thô ráp của mình, tùy ý búi mái tóc lên.

Tiếp theo là những động tác nhanh nhẹn gỡ bỏ quần áo gấm vóc mỹ lệ trên người và mặc vào chiếc áo bông dài màu xanh mùa đông của nàng.

Ngay lập tức, nàng từ một tiểu thư gọn gàng xinh đẹp, nháy mắt lại biến trở về bản thân mình ngày xưa. Nhưng An Yên không hề cảm thấy nuối tiếc. Nàng cảm thấy, hiện tại là thoải mái nhất, một người ở trong phòng của mình, dù lạnh nhưng rất thoải mái, cực kỳ an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Dich Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trong lòng biết rõ (2)

Nơi An Yên sống, là một sân hẻo lánh nhất của tướng phủ. Nếu nói là sân cũng không đúng, chẳng qua chỉ là một túp lều đề ở, bên ngoài là cổng viện. Ngoài ra, trong cửa viện còn có hai dải đất phân cách.

Đây là một nơi không tương xứng nhất khi nhìn bao quát toàn bộ tướng phủ.

Trong viện, có một cây thường xanh, trổ lá xanh mon mon quanh năm. Nó đã mang tới cho nơi hẻo lánh này một chút sức sống. Trên đỉnh cây thường xanh cao cao, một nam tử đang dựa nghiêng người trên đó. Trên người nam tử mặc trường bào màu xám bạc, nơi cổ tay áo dường như có chút hoa văn phiền phức, bay tán loạn ở dưới bông tuyết, trong rét lạnh thấu xương mơ hồ có thể nhìn thấy được.

Hắn dựa nghiêng người ở trên nhánh cây, cũng không sợ bị đông lạnh, gió bất động, hắn bất động, gió thổi qua, nhánh cây trên chỗ hắn dựa cũng lung lay sắp đổ, nhưng rồi lại vững chãi giống như bàn thạch.

"Thật là một nữ tử nhàm chán."

Hắn liếc xéo mắt nhìn cửa phòng đóng chặt kia một cái, ngáp một cái. Lá cây, bông tuyết, chắn đi hơn một nửa dung nhan của hắn, khiến người nhìn không thể thấy rõ, đến tốt tướng mạo của hắn trông như thế nào.

Hắn hít thở một hơi khí lạnh, nhón chân, chuẩn bị bay đi.

Nhưng đúng vào lúc này, An Yên vốn đã đóng chặt cửa phòng, bỗng nhiên kéo cửa ra thật mạnh. Nàng có vẻ giống như nữ tử hoàn toàn khác trong bộ váy dài màu xám. Nàng lắc mình đi ra bên ngoài. Đây trời bông tuyết, có chút đơn bạc.

Nam tử sùng sốt. Hắn đang vừa muốn rơi xuống thì đột nhiên dừng lại, trong chớp mắt lại bay lên.

Tất cả mọi động tác đều chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, cây thường xanh cũng không có rung động lớn. Những bông tuyết vẫn bay bay trên hai nhánh cây, đọng đưa trong gió lạnh, sau đó lại khôi phục lại an tĩnh.

Hôm nay là ngày sinh thần của hai tỷ tỷ ruột thịt của nàng. Nàng vốn dĩ nghĩ rằng hôm nay nha đầu và gã sai vặt ở các nơi sẽ vắng hơn thường lệ, vì vậy nàng sớm đã tính toán, hôm nay muốn ra khỏi phủ một lần. Nhưng không ngờ, một chuyện ra khỏi phủ hôm nay sẽ xảy ra những điều không như nàng mong đợi.

Trước đây, nàng từng có suy nghĩ có nên ra ngoài phủ hay không, nhưng hiện tại, nàng không thể không đi.

Trong lồng ngực của An Yên, mang theo một bọc đồ. Ánh mắt của nàng, chưa bao giờ kiên nghị giống như hôm nay, bóng dáng không cao lớn nhưng có vẻ gầy yếu của nàng, ở trên nền tuyết trắng, vẫn luôn thẳng tắp.

Nàng xoay người và đóng chắc cửa phòng, sau đó đi ra phía bên ngoài.

Người trên cây, vẫn luôn rất có hứng thú nhìn nàng rời đi ở trước mặt mình.

Đội sau khi An Yên rời đi, hẩn ngửa mặt lên nhìn trời, hắt những bông tuyết bay bay và đậu xuống ở trên má, sau đó hẩn thở dài một hơi, chỉ một cái nhún chân, trên nhánh cây thường xanh không lưu lại cái gì. Thậm chí, dấu vết nhánh cây bị ép cong xuống, cũng đều không có, phẳng phất như chưa từng có người tới đây.

*

An Yên rời khỏi chủ viện của tướng phủ, buổi sinh thần vẫn được tiếp tục. Dù sao cũng là sinh thần của hai thiên kim tiểu thư tướng phủ, hôm nay lại tới rất nhiều khách quý, đặc biệt là những khách quý do Phong Duyệt Vy mời tới. Các công tử Vương gia, đệ tử hầu gia, đều tới không ít.

An Cẩn và An Thanh theo An tướng đi vào bên trong. Hai tỷ muội nghĩ biện pháp chọc cười tướng gia, các nàng cũng không muốn sinh thần của mình cứ như vậy bị người náo loạn trôi qua. Hôm nay vốn nên là ngày vô cùng vui vẻ, sao có thể bị hủy bởi vì một người đen đui?

"Cha, cha đừng tức giận nữa. Yên muội muội đã rời đi rồi, cha cũng không cần phiền lòng. Cha hãy đi cùng Cẩn Nhi và Thanh muội muội dự xong buổi sinh thần lần này được không?!" An Cẩn vừa dính lấy An tướng, vừa đưa mắt ra hiệu với An Thanh phía bên kia, ý bảo An Thanh hãy làm nũng giống như mình.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trong lòng biết rõ (3)

An Thanh nhú nhú mày, muốn nàng ta cũng giống như An Cẩn, nàng ta làm thế nào cũng không làm ra được. Thay vào đó, nàng ta chỉ giống như tiểu thư khuê các, ủng hộ lời An Cẩn nói.

Dung thị vừa rời bị An tướng tát ngã một cái, được An Liên Nhi đỡ dậy và đưa tới buồng trong nghỉ ngơi, chờ cho vết sưng biến mất.

An Liên Nhi nhìn dấu tay của phụ thân trên mặt nương nhà mình, cau mày cau mặt, cực kỳ bất mãn. Khuôn mặt dịu dàng của nàng, tràn ngập sự phiền chán.

"Nương cũng thật là, thân phận An Yên như thế, lại là người phụ thân chán ghét như vậy, vì sao nương còn muốn đưa nàng tới buổi sinh thần này. Bây giờ thì tốt rồi, khiến cho tất cả mọi người đều không vui."

Giọng điệu của An Liên Nhi không hề nhu nhược như vẻ bề ngoài của nàng, ngược lại có chút độc đoán.

Dung thị vừa cầm lấy khối băng được bọc trong chiếc khăn lông, vừa đắp lên nửa bên gò má, thần sắc trên mặt cũng có chút bất đắc dĩ.

"Yên tỷ đã quá khổ sở, hôm nay là ngày sinh thần một đôi đích tỷ của nàng, ta là đại chủ mẫu hậu viện, sao có thể không để ý tới?"

An Liên Nhi bĩu môi, không nói gì nữa.

Dung thị ngồi ở trước gương, nhìn nửa bên khuôn mặt sưng lên của mình ở trong gương đồng, không nói gì nữa. Bà vẫn yên lặng đắp mặt, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Phong Duyệt Vy là dâu trưởng Tướng phủ, người đã bày ra yến hội ở trong viện đang cùng các công tử tiểu thư trò chuyện vui cười. Mới vừa rồi An Yên đã khiến cho bầu không khí trở nên cứng nhắc, bất luận như thế nào, nàng cũng phải kích hoạt lại một lần nữa. Hơn nữa, hôm nay, nàng đã tỉ mỉ chuẩn bị tất cả, những người được mời đến cũng có một chút dụng tâm kín đáo của nàng.

"Viên nhi, hoàng huynh vẫn còn ở đây sao?"

Khi nhìn thấy các thiên kim tiểu thư cười nói sôi nổi, Phong Duyệt Vy cũng có một chút an ủi. Nàng mỉm cười và lui ra phía sau vài bước, đôi mắt sáng rực quẩn rũ, hơi nhíu mày lại, hồi nha đầu đang canh giữ một bên.

"Hồi bẩm công chúa, mới vừa rồi vẫn nhìn thấy Thái Tử điện hạ ở đằng kia, nhưng lúc này, lại không nhìn thấy đâu nữa."

Phong Duyệt Vy nghe xong thì nhíu mày lại, sau đó không thể không phái người đi tìm hoàng huynh, trong lúc nhất thời có chút sốt ruột.

Người phía dưới cũng không dám nhiều lời, sự tình hôm nay, xem như nhìn xem một hồi tuồng kịch ở trong quý phủ mà thôi, nhưng không thể nói ra bên ngoài được.

Không lâu sau, An Thanh và An Cẩn đi ra khỏi buồng trong. An tướng và Dung thị, không ai ra ngoài. Trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, nhưng không ai dám nhiều lời.

An Cẩn vừa ra ngoài, lập tức vui cười chạy về phía mấy tỷ muội tốt của mình. An Thanh lại khác, nàng ta vừa ra ngoài, chính là đi về phía đại tẩu Phong Duyệt Vy.

An Thanh vẫy lui hai nha đầu bên người mình, bước qua vài bước để tới bên cạnh đại tẩu Phong Duyệt Vy.

Lúc đó, Phong Duyệt Vy vừa trở về từ bên ngoài, đang phân phó cho nha đầu bên người một ít việc vặt. Khi nhìn thấy cô em chồng của mình đi tới, vội vẫy lui mấy nha đầu và gã sai vặt, chỉ còn lại hai người là nàng với An Thanh.

"Thanh nhi, vào trong phòng ngồi đi. Lúc này tất cả mọi người lại bắt đầu hứng thú trở lại. Mặc dù công công đang ở bên trong, nhưng đã có Dung đi nương chăm sóc, không cần phải lo lắng nữa."

Phong Duyệt Vy giống như một dâu trường rất có năng lực, xử lý thoả đáng tất cả mọi chuyện, khiến người trong phủ đều có thể có cuộc sống đầy đủ an nhàn. Nàng nắm tay An Thanh, lôi kéo An Thanh đi vào một gian phòng khác trong viện.

Trong lòng An Thanh biết đại tẩu đang muốn nói gì. Nàng ta cúi đầu, trên mặt vẫn luôn thanh lãnh cao quý, hiếm khi hiện lên sự thẹn thùng. Hai má của nàng ta đỏ ửng, đi theo Phong Duyệt Vy vào trong căn phòng kia.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Dich Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nghi ngờ và đổ kỵ (1)

Hai người chị dâu em chồng vốn tưởng rằng lên đi vào như vậy, sẽ không có người nào phát hiện ra. Nhưng, luôn có những nhân chứng bất ngờ cho mọi bí mật. Thực tế, một trong những thiên kim thế gia nổi danh của An Cẩn, đã nhìn thấy hai người An Thanh và Phong Duyệt Vy đi vào buồng trong.

"Này? Cẩn muội muội, hai người Thanh muội muội và công chúa, vì sao lại cùng nhau tách ra như thế? Còn vào phòng bên trong?"

Nữ tử đưa ra vấn đề kia, chính là trưởng nữ Thiều Khanh gia kinh đô, gần như bằng tuổi với An Cẩn, chỉ sinh sớm hơn An Cẩn vài tháng mà thôi. Mặc dù ngoại hình khá đẹp, nhưng vẫn không bằng An Cẩn. Nếu nàng ta đứng bên cạnh An Cẩn, nàng ta chỉ đẹp bình thường mà thôi.

An Cẩn vốn đang vui cười cùng với bọn tỷ muội của mình, nói về những tin đồn thú vị lưu truyền trong giới tiểu thư công tử kinh đô, cười đến nổi híp cả mắt. Trong nháy mắt tươi cười đã bị dập tắt bởi những lời của thiếu nữ kia. Nàng ta có chút mơ hồ, một đôi mắt to nhìn theo phương hướng mà thiếu nữ kia đang nhìn.

"Tách ra?"

Trong giọng nói thanh thúy có chứa đựng sự ghen tỵ, còn có một chút nghi ngờ.

Sự ghen tỵ giữa danh môn quý tộc là phổ biến nhất, thậm chí cả khi bọn họ là tỷ muội thân sinh? Không thể thiếu đua đòi, càng không thiếu được đổ kỵ và ghen tỵ.

Hôm nay là sinh thần của một đôi chị em song sinh An Cẩn và An Thanh, Phong Duyệt Vy là đại tẩu của các nàng, giờ phút này lại chỉ mang theo An Thanh đi theo mình. Hai người lên lút, không mang theo nha đầu hầu hạ vào buồng trong, nếu nói bên trong không có điều gì mờ ám, ngay cả An Cẩn cũng không tin.

Vì sao đại tẩu không gọi nàng đi cùng? Thanh tỷ có chuyện gì mà lại muốn tách riêng, đi cùng với đại tẩu?

Không thể không nói, tâm tình của An Cẩn nháy mắt trở nên nặng nề hơn. Nàng ta nghĩ, chẳng lẽ đại tẩu có thứ gì tốt không muốn cho mình, chỉ muốn

cho một mình Thanh tỷ?

"Đúng vậy, ta cũng thấy không có người hầu nào bên người công chúa và Thanh tỷ vào trong." Trưởng nữ Thiếu Khanh gia lại mở miệng nói nhỏ khiến trái tim An Cần thất chặt, nhưng nàng ta lại không thể nói bất cứ điều gì hay thể hiện sự bất mãn trong trường hợp như vậy, phá hỏng mất uy tín thiên kim Tướng phủ của mình.

Mặc dù An Cần hoạt bát hơn An Thanh rất nhiều, nhưng rốt cuộc vẫn là tiểu thư được dưỡng ở trong quý phủ, không thể không có tâm cơ, sao có thể khiến người đạt được vui sướng.

"Có lẽ Thanh muội muội tìm đại tâu có chuyện gì quan trọng. Vũ tỷ tỷ, thật ra tỷ đã quá đa nghi." An Cần vui cười quay lại đầu, không nhìn phương hướng An Thanh và Phong Duyệt Vy nữa, nhướng mày về phía trưởng nữ Thiếu Khanh gia, trêu đùa trở về, khiến cho thiếu nữ kia trừng mắt liếc nhìn nàng ta một cái, nhưng cũng không nói thêm gì.

Tuy nhiên, sự nghi ngờ vẫn bị chôn sâu ở trong lòng An Cần.

Bên này, An Thanh đi theo Phong Duyệt Vy vào phòng, đây là phòng nhỏ được chuẩn bị dành cho tiểu thư hoặc phụ nhân trong phủ nếu xảy ra một số tình huống ngoài ý muốn, có thể dùng phòng này kịp thời xử lý.

"Đại tâu, tâu thế nào?"

An Thanh vừa vào phòng, không chờ Phong Duyệt Vy mở miệng nói gì, nàng ta đã ngượng ngùng mở miệng hỏi. Sự thẹn thùng trên mặt nàng ta khó có thể dấu được, hai má đỏ bừng, không giống bộ dáng thanh nhã cao quý ngày thường.

Phong Duyệt Vy cười cười, không lập tức trả lời ngay, chỉ nói sang chuyện khác.

"Thanh Nhi xinh đẹp như vậy, không sót ruột muốn gả hay sao?" Phong Duyệt Vy biết An Thanh có tâm tư này, nếu không cũng sẽ không lợi dụng sinh thần hôm nay, trong một thời gian dài cố nài nàng mời bằng được hoàng huynh tới tham gia sinh thần của thiên kim Tướng phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nghi ngờ và đổ kỵ (2)

Chẳng qua, ngay cả bản thân mình, Phong Duyệt Vy cũng đoán không biết tâm tư của đại ca này, hẳn có thể tới sinh thần đã là sự tình nàng hoàn toàn không hề nghĩ tới. Chẳng qua, hẳn đã ấn dấu thân phận, không gây kinh động, chỉ lặng lẽ đến, hiện giờ lại lặng lẽ rời đi, cũng không biết đã đi nơi nào.

"Đại tâu, tâu đừng giấu cợt Thanh Nhi," An Thanh nói tới đây, thở dài một tiếng, tuyệt mỹ trên mặt hiện lên một chút phức tạp, "Đại tâu cũng biết, Cẩm nhi qua một vài tháng nữa sẽ phải xuất giá, là thiếu gia nhà Vệ thái phó, Vệ Chi Lan. Hôm nay Thanh nhi cảm thấy Cẩm nhi thật là may mắn, hẳn quả thực rất tuân thủ lịch sự, nàng ấy đã chọn được một người hôn phu tốt."

Phong Duyệt Vy nghe thấy cô em chồng này nói, trong lòng lại có suy nghĩ: đứa nhóc này, ngày ngày ra vẻ thanh cao, nhìn thấy tỷ muội nhà mình có chỗ tốt, lập tức sinh ra đũa đôi, muốn tìm được nhà chồng càng tốt hơn. Nhưng nàng lại không biết rằng, ăn cơm hoàng gia không hề dễ nuốt.

"Vệ công tử kia, thật sự có đáng về đường hoàng." Phong Duyệt Vy ngoài miệng cũng phụ họa An Thanh, nhưng vẫn không mở miệng nói thêm điều gì.

An Thanh không thể không có chút sót ruột. Nàng ta biết, không dễ gì có thể nhìn thấy mặt người đó. Hơn nữa, thân phận của hắn không chỉ là hoàng tử, mà còn là Thái Tử điện hạ, cho dù bản thân mình là thiên kim Tướng phủ, cũng không thể nhìn thấy hắn bất cứ lúc nào mình muốn. Vì vậy, nàng ta mới muốn nhân dịp sinh thần lần này, nhờ đại tâu mời Thái Tử điện hạ tới đây.

Ấn mặc xuất chúng hơn nữa thì như thế nào, không có ai nhìn xem, vẫn giống như vô dụng.

"Đại tâu, tâu đừng trêu chọc Thanh nhi. Nhanh nói cho Thanh nhi biết, MỘC ca ca rốt cuộc có tới hay không, vì sao Thanh nhi không nhìn thấy MỘC ca ca?"

An Thanh rốt cuộc không nhẫn nhịn được nữa, cuối cùng cũng hỏi Phong Duyệt Vy. Hoặc là nói, khi nữ nhi gặp phải chuyện tình yêu, cho dù nữ tử đó thông minh thế nào, lập tức cũng là trở nên ngốc nghếch.

"Hoàng huynh có tới, nhưng lúc này không biết đã đi đâu."

Khuôn mặt Phong Duyệt Vy có chút khó xử, nàng thật sự không biết, hoàng huynh xuất quỷ nhập thần của mình đã đi nơi nào.

Nếu như An Thanh này có thể trở thành Thái Tử Phi, điều này tất nhiên rất tốt, đối với bản thân nàng cũng tốt. Nhưng chỉ sợ hoàng huynh không theo lẽ thường này, sẽ không để mình bị đẩy vòng vòng.

Vừa nghe lời này, An Thanh trở nên nóng nảy. Nàng ta nhớ lại trò hề vừa rồi xảy ra trong viện, lập tức rài hết tức giận trên người An Yên.

"Chẳng lẽ người đen đuôi vừa rồi, đã lọt vào trong mắt Mộc ca ca, khiến Mộc ca ca cảm thấy phiền lòng, vì vậy nên đã rời đi?" Nếu đúng như vậy, An Thanh thật sự hận không thể xé nát An Yên, khiến cho khuôn mặt như hồ mị từ kia thắm đến nỗi không ai nhận ra.

Phong Duyệt Vy nhủ mảy không nói, giống như lâm vào mặc định. Lần này, An Thanh cực kỳ tức giận, trong lòng vẫn luôn nghĩ: Được lắm, mười mấy năm qua, mỗi khi mình ra khỏi cửa, bị các thiên kim tiểu thư hỏi về tiểu độc vật trong phủ, mình đã hận không thể đào lỗ chui xuống không nói, lúc này, nàng ấy còn quấy nhiễu chuyện tốt của mình!

"Đại tẩu xin hãy tiếp tục giúp đỡ Thanh nhi, kể từ khi Thanh nhi nhìn thấy Mộc ca ca, nếu không phải Mộc ca ca thì Thanh nhi sẽ không gả." An Thanh lời lôi kéo kéo cánh tay Phong Duyệt Vy, luôn miệng lên tiếng gọi đại tẩu cực kỳ thân thiết.

"Được được được, sự tình Thanh nhi đã giao phó cho đại tẩu, đại tẩu sao có thể không giúp. Nhưng, quan trọng vẫn là bản thân Thanh nhi." Phong Duyệt Vy cười đồng ý, vừa trấn an An Thanh có chút nóng nảy, vừa giống như nhớ tới điều gì, bỗng nhiên ghé vào bên tai An Thanh thì thầm.

"Đúng rồi, đại tẩu còn phải nói cho Thanh nhi biết, hoàng huynh....."

Trong khi một đôi chị dâu em chồng đang bí mật mưu đồ chuyện gì đó bên trong, bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng, An Cẩn đang đứng bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Dich Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Dĩ hán (1)

Thì ra An Cẩn thật sự không nhìn được tò mò, lập tức thoái thác nói dạ dày mình có chút khó chịu, sai nha đầu nâng tới bên căn nhà kia, chẳng qua, không cho người lên tiếng, tự mình lén lút đi vào, nha đầu chờ ở bên ngoài.

Nàng ta vừa mới đi vào, lập tức nghe được tất cả, trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái.

Vệ Chi Lan cho dù tốt thế nào, nhưng vẫn chỉ là nhi tử của một thái phó, dựa vào đâu mà Thanh tỷ lại có thể gả cho Thái Tử điện hạ làm Thái Tử Phi?

Nhưng nàng phải gả cho Vệ Chi Lan đã là sự thật đã định, hi bà cũng đã đưa sinh lễ tới, sớm hay muộn, nàng chỉ có thể đỏ mắt nhìn Thanh tỷ gả cho người tốt hơn mình, trong lòng sao có thể cam tâm.

Đại tẩu thật bất công!

Trong đôi mắt đẹp của An Cẩn tràn đầy phẫn hận.

Nàng chỉ có thể gả cho nhi tử thái phó, Thanh tỷ đừng nghĩ gả cao hơn nàng!

Nàng ta nghĩ tới đây, lập tức xoay người rời đi.

Bên trong, hai người chị dâu em chồng vẫn đang mưu đồ bí mật gì đó, căn bản không biết tất cả những chuyện phát sinh bên ngoài.

*

An Yên thuận lợi mua được một nha đầu, ra khỏi phủ. Người trong phủ căn bản sẽ không dò hỏi quá nhiều nàng là ai, bởi vì nàng ăn mặc chẳng khác mấy so với những nha đầu trong phủ, gả sai vật thủ vệ bất quá cho rằng nàng là một nha hoàn. Dù sao bọn họ cũng chưa từng gặp qua, Độc Nữ Tam tiểu thư nổi danh trong phủ, đến tột cùng có tướng mạo như thế nào.

An Yên ra khỏi Tương phủ, đi thẳng tới một tiệm bánh bao ở thành Đông, bước đi vội vàng.

Trên đường luôn có người đến người đi, cũng có người bước đi cùng nhịp giống như An Yên, cùng nhau đi trên đường nhỏ.

*

"Yến cô nương lại tới nữa rồi! Lần này muốn gì Lan chuẩn bị cái gì?"

An Yên vừa đến cửa tiệm bánh bao, bà chủ tiệm bánh bao lập tức đón tiếp An Yên đi vào, có lẽ mấy năm nay bà chủ đã quá giàu có, thân thân thể béo phì, nhưng thật ra vẫn rất hiền lành dễ gần, trên mặt luôn tràn ngập tươi cười.

"Lần này không cần chuẩn bị gì cả, A Yên tới đây vì muốn gửi vài thứ ở chỗ này của gì Lan." An Yên cũng vui vẻ trả lời bà chủ, nhìn qua thì thấy hai

người có vẻ rất thân thuộc.

Mặc dù trang phục trên người An Yến khá sạch sẽ, nhưng vẫn rất cũ nát, toàn thân trên dưới không có thứ gì quý giá. Lúc này, gì Lan cũng cho rằng An Yến chỉ là nữ tử của nhà bá tánh tầm thường, sao bà có thể biết được, Yến cô nương này sẽ là Độc Nữ đích Tam tiểu thư Tướng phủ được truyền lưu khắp kinh đô? Nếu như bà biết được, chỉ sợ sẽ xa lánh nàng.

"Hả? Là thứ gì tốt, sao phải gửi ở nơi này của gì Lan?" Gì Lan nhướn mày, mặc dù khuôn mặt không đẹp thậm chí có chút mập mạp, hiện lên vài phản ý nhị.

An Yến cười cười, mặc dù gì Lan là người mình đã quen biết từ lâu, nhưng cũng không thể tin tưởng một trăm phần trăm. Hơn nữa, vật được gói trong bọc này, chính là hơn phân nửa gia tài của nàng. Với một số người mà nói, có lẽ vật nhỏ bé không đáng kể. Tuy nhiên, với nàng mà nói, nó lại là vật cực kỳ quý giá, nàng đã phải nhìn ăn nhìn mặc trong những năm gần đây.

Ngoại trừ mạng của nàng ra, nó là vật quan trọng nhất. Nếu như mấy thứ này không còn nữa, vậy nàng thật sự sẽ cô độc một mình.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đích Nữ: Độc Y Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.